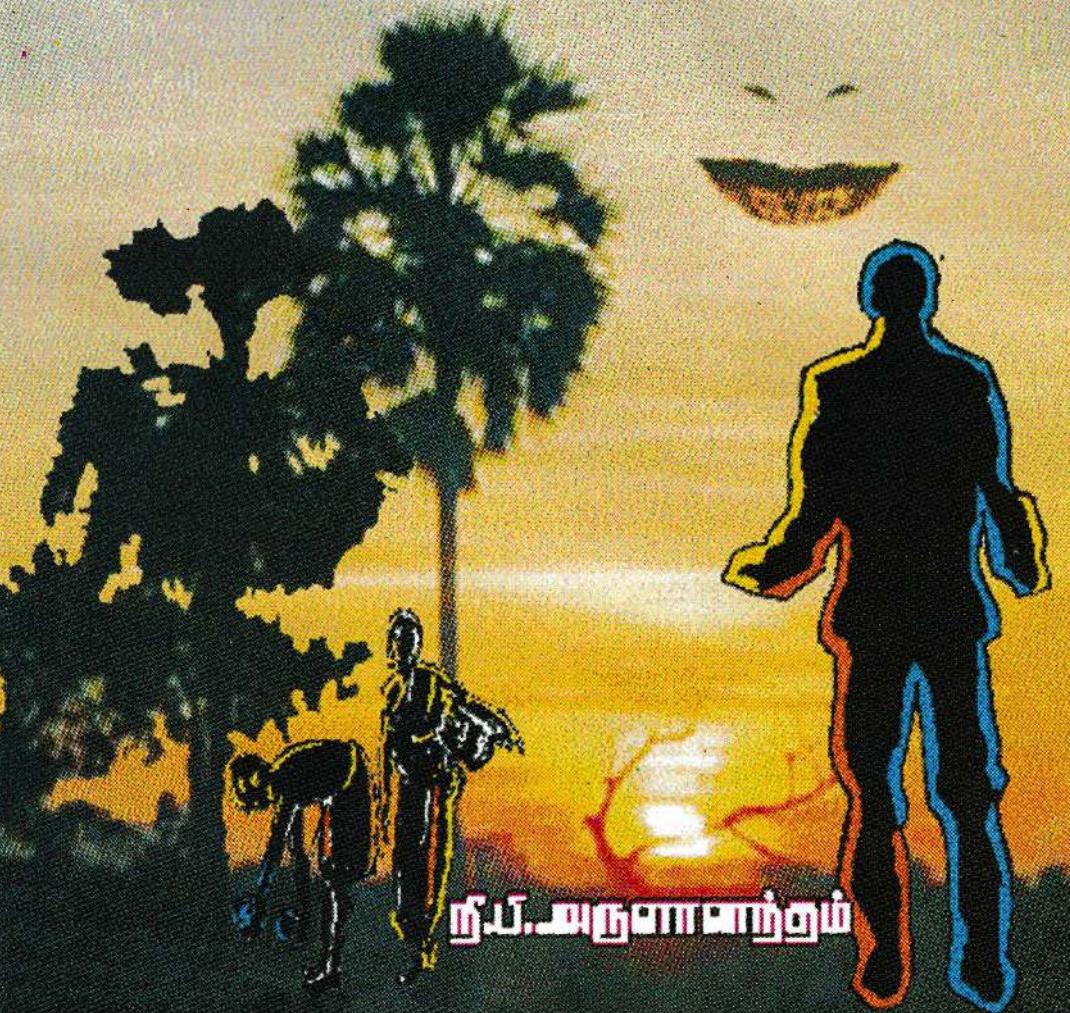

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ପ୍ରକାଶକ ମାନାର ପାତା

ମ୍ରଜନାମାନାମ୍ବର୍ତ୍ତମା

மெள்ளமான கோவில் விழும் பழும்

நீ. மி. அருளாணந்தம்

(கவிதைத் தொகுதி)

இந் நாலானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளிபிடப்பட்டுள்ளது. இந் நாலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையம் - பட்டியலாகக் வெளிப்படுப் பிரிவு

அருளானந்தம் நீ.பி

மௌனமான இரவில் விழும் பழும் / நீ.பி.அருளானந்தம் - கொழும்பு:

2014

ப. 133 ; செ. 21

ISBN 978-955-1055-12-7

i. 894.8111 டவி 23

1. தமிழ் கவிதை

ii. தலைப்பு

நாற் குறிப்பு

மெளனமான இரவில் விழும் பழம்

உரிமை : நீ.மி.அருளானந்தம்

முதற் பதிப்பு : டூவணி 2014

விலை : உஞ்சா - 400/=

ISBN 978-955-1055-12-7

Mafunamana Eravilwillum	வகை:
Palzam	கவிதைத் தொகுதி
Subject:	ஆசிரியர்:
Poem	நீ.பி.அருளானந்தம்
Author:	கணனி தட்டச்சமைப்பு:
N.P.Arulanantham	எஸ்.பி.கிராபிக்ஸ்
Copy Right:	வெள்ளவத்தை 0755625889
Author	முன் அட்டைப் படலவியம்:
First Edition:	கௌதமன்
August 2014	பதிப்பு:
Published By :	திருமகள் பதிப்பகம்
Thirumagal Pathippagam	இல.7, வில்லியன் எவெனியூ,
No :7, Lilliyan Avenue,	மவுண்ட் லெவனியா
Mount Lavinia	(கல்கிசை)
Tel : 011 4967027	தொ.பேசி: 0722 784954
011 2731887	011 2731887
0722 784954	அச்சப்பதிப்பு:
Printed:	ஏ.ஜே.பிரின்ட்
A.J.Prints	இல:44 புகையிரத நிலையம்
No.44, Station Road,	வீதி,
Dehiwala.	தெஹிவளை
Tel : 0112734765	011 2734765

இங்கிலீன்

தென்குலைவரை ஒக்ஸிட்

என் பாஸ்கூயென் முதாகைதயர்ஜில

கல்பாடும் திறக்குமெய்வு

மக்குத்தோன இழுதுமை

கொண்ட

இன்னைத்துற்புப் புலவர்

ந்தைவாக

இந்துகைல இவூடுக்கு

மங்பர்ஜும் செய்திக்குன.

நீ.பி. யின் பழங்கள்

நீ. பி. என்ற எழுத்துக்களால் சுருக்கமாக அழைக்கப்படுகின்ற நீ. பி. அருளானந்தம் அவர்களின் “மெளனமான இரவில் விழும் பழம்” தொகுதிக்கான கவிதைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் ஒவ்வொரு கவிதையும் எனது சிந்தனையை வெவ்வேறு கோணங்களுக்கு இழுத்துச் சென்றது என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இலக்கியத்தோடு பரிச்சயமான பலர் வயது ஏற் ஏற் இலக்கியத் தொடர்பைப் பகுதி நேரமாகத்தான் மேற்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் எழுதுவதையே விட்டு விட்டு ரசிகர்களாக மாறுகிறார்கள். நீ. பி. ஜயா போன்ற ஒரு சிலர் இதற்கு விதிவிலக்கு. தமிழ் இலக்கியத்தில் மனச் சோர்வின்றி, ஓயாஸல் தொடர்ச்சியாக அவர் இயங்கி வருவது சிறப்பாகச் சொல்லப்பட வேண்டியது. இலக்கியப் பரப்புக்குள் வருகின்ற இளைய சமூகம் இதனை அவதானிக்க வேண்டியது அவசியம்.

நீ.பி யின் நாவல் வெளிவந்தது என்று அறிய வந்து சில நாட்களில் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டுவிட்டார், என்று கேள்விப் படுகிறோம். கொஞ்சக்காலம் கழிய, நீ.பி யின் கவிதைத் தொகுதி வந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்று எல்லாத் துறைகளுள்ளும் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருவது இவர் மட்டும்தானோ, என்று ஒரு எண்ணாம் அடிக்கடி மனதில் ஓடும். எதுவாக இருந்தாலும் அவரது எழுத்தியக்கம் கவனத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியதும் பாராட்டப்பட வேண்டியதுமாகும்.

ஒரு சிஆர் கொப்பியை வாங்கியெடுத்து பக்கம் பக்கமாக அவர் தனது கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டேயிருக்கிறார். அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளில் என்னைக் கவர்ந்த பல கவிதைகள் உள்ளன. என்னைக் கவராதவை மற்றும் சிலரைக் கவரும்; கவர வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு இலக்கியப் படைப்பு ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் ஒவ்வொரு கோணத்தையோ பல்வேறு கோணங்களையோ தரிசனத்துக்காகத் தரவல்லது.

நீ.பி.யின் கவிதைகள் யாவும் அவரது நுண்ணிய அவதானிப்பு மற்றும் என்னங்களில் தோற்றும் பெறுவதாகத் தோன்றுகிறது. அவற்றைத் தன்னுணர்வு மூலம் அவர்வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார். எந்த ஒரு விடயத்துக்கும் யாரையும் நோகாமலும் ஆர்ப்பரிக்காமலும் அந்த விடயத்தில் அவரது உணர்வு என்ன என்பதே அவரது கவிதைகள் பேசும் மொழியாக இருக்கிறது. இந்த அம்சத்தை எனது வாசிப்புக்குட்பட்ட கவிஞர்களிடம் நான் கண்டதில்லை.

நீ.பி.யின் கவிதை வெளிப்பாடு இயல்பான, சாதாரணச் சொற்களில் நிகழ்கிறது. ஆனால் ஆங்காங்கே அழகிய சொற்களுடன், மிளிர்கிறது. பலருடைய கவிதைகளில் சொற்கள் வலிந்து புகுத்தப்படுவதை நாம் காண்பதுண்டு. அந்த முயற்சி அனேகமாகவும் கவிதையைக் கொலை செய்து விடுகிறது. சலசலத்து ஓடும் ஒரு வாய்க்காலாக அல்லாமல் மிக அமைதியாக ஆனால் அதிக நீர் பாய்கின்ற ஒரு நீரோட்டத்தின் வலிமையுடன் நீ.பி.யின் கவிதைகள் நகர்கின்றன.

சுற்று நீண்ட கவிதைகள் கதை சொல்வது போல் ஆரம்பித்து நகர்கின்றன. அக்கவிதையை அவர் முடிக்கும் அழகு நம்மை அதிர்வுக்குள்ளாக்குகிறது. எடுத்துக் காட்டாக ‘வயோதிப்ம’ என்ற கவிதையைச்சொல்வேன். “கதவு முடும் தொட்டபோடு இரண்டு விட்டது உன்னறை” என்று ஓர் அழகான வார்த்தையுடன் ஆரம்பமாகிறது கவிதை. (இந்த வார்த்தையைப் பற்றியே தனியே இரண்டு பந்திகள் எழுதலாம்.) அந்த அறைக்குள் இருக்கும் வயோதிப்ர. அவரது உடல் நிலை, அந்த அருவருப்புடன் கூடிய சத்தம் நிறைந்த குழல் என்று நகர்ந்து செல்கிறது கவிதை. அவரது மகன் வந்து அவரைப் பார்க்கிறான். இந்தக் கவிதையின் முடிவை நாம் யாருமே கற்பனை செய்யாத வகையில் அவர் முடிவுக்குக்கொண்டு வருகிறார். இந்த முடிவுதான் அந்த வயோதிபரின் இயலாமையை விட, அவரது நோயை விட, அவரது தனிமையை விடக்கொடுமையானது என்பதோடு மட்டுமன்றி வயோதிபத்தின் அபாயத்தையும் அவ்வயதின் கையறு நிலையையும் வாழ்வின் அற்பத்தையும் பொட்டில் அறைந்த மாதிரிச் சொல்லி நிற்கிறது.

வயோதிபரின் மகன் வருகிறான். கவிதை இவ்வாறு - “உன்னை அவன் - தன் வாயால் கவ்வுகிறான் - இதைவிட ‘சீப்’பான - ஒரு நாற்றுப்பிரதேசத்தில் - உன்னை கொண்டு போய் விட!”

இக்கவிதைத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளில் மின்னும் நயமுள்ள வார்த்தைகள் சிலவற்றையும் இவ்விடத்தே எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்.

“கொஞ்சம் தொலைவிலுள்ள - தேநீர்க் கடையில் - மெல்லியதான் இசை - குடுபூறக்கிறது”

“ஸுச்சிரைக்கும் நீ - மனத்தில் - ஏதேன் தோட்டம் உண்டாக்குகிறாய்”
“வர்ணமிழந்த மதில் சுவர் போல் வானம்”

“ஜன்னலுக்குள்ளால் - வெளியே தெரிகிறது - நிறைவேறாத ஆசைகளின் - விடியாத வானம்”

“யாருமின்றித் திறந்து கிடக்கும்அறைக்குள் -அவனது சிந்தனையின் நடமாட்டம்”

“கூத்தடித்தவன்சாம்பலை - காற்று அடித்து - காடகற்றுகிறது”

“பூக்களைல்லாம் பூத்த - பூந்தோட்டமாகிவிடுகிறது - காதலின் வசமாகிவிட்ட - மனம்”

இத்தொகுதியில் கொட்டிக் கிடக்கும்அழகிய வரிகளில் சிலவற்றையே நான் மேலே தந்தேன், இன்னும் பல நயக்கத்தக்க வரிகள் நீ.பி.யின் கவிதைகளுடே பரவி இருப்பதை நீங்கள் இத்தொகுதியைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

பொதுவாக ஏனைய இலக்கிய நண்பர்களை, படைப்பாளிகளைச் சந்திப்பது போல நீ.பி.யை அடிக்கடி காணும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியதில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் அவருடன் எனக்கு எந்த வகையிலும்தொடர்பு இருக்கவில்லை. இலக்கிய நிகழ்வுகளில் கூட அவரை அரிதாகவே நான் கண்டிருக்கிறேன். ஏனையோரைப்போல பெரிய சமூக ஊடாட்டம் இல்லாத மனிதராகவே நீ.பி.: என் மனதில் புதிவாகியிருக்கிறார். ஆனால் அவரது இலக்கியப்படைப்புக்களைப் படிக்கும் போது அவரது நிறைந்த அனுபவமும், சமூகம் மீதும் வாழ்வின் சூழல் மீதும் அவருக்குள்ள அவதானமும் ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. பொதுவாகக் கவிஞர்கள் கவனத்துக்குட்படுகிற அம்சங்களைத் தாண்டியும் அவரது பார்வையின் எல்லை விரிவானதாக அமைந்துள்ளது.

அவர் மேலும் மேலும் நல்ல படைப்புக்களைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தரக் கேட்டுக் கொள்வதுடன் அவரது இடைவிடாத இலக்கியச்செயற்பாட்டுக்கு எனது மனம் திறந்த பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அஷ்ர.ப் சிவநாபதீன்
ஆசிரியர் - “யாத்ரா”

ஒரு புயலின் சுழற்சியை மனம் விட்டுச் சொல்கிறேன்

இன்று வசன நடைக் கவிதைகளானது பல்லாயிரம் ஆண்டாண்டுகாலம் வாழ்ந்த மரபுச் சங்கிலிக் கவிதைகளை உடைத் தெறிந்து தலை நியிர்ந்து நிற்கும் நிலையிலே தான் புலப்படுகிறது. யாவுருக்கும் புரியக் கூடியதும், குழப்பமில்லாமல் விளக்கமாகவும் வலிமையான கருத்துடனும் இருக்கும் கவிதைகள் மரபுக் கவிதைகளை விட படிக்கும் வாசகர்களுக்கு வியப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கி விடுகிறது. கவிதையை உடனே புரிந்துகொள்வதற்கு இதுவிதம் மிகவும் வசதியானது தான்.

மனிதனின் வாழ்க்கை முறையே இன்று முற்றிலுமாகமாறி விட்டது. நகரத்து வாழ்வுப் பழக்கங்களே கிராமங்களையும் இன்று ஆட்சிபுரிகிறது. அன்பு, இரக்கம், கனிவு - என்பதெல்லாம் இன்று எங்கேபோனது? என்று கேள்வியாகவும் ஆகிவிட்டது. வாழ்க்கை கடும் போட்டிகளுடன் பரப்பும் வேகமுமாகத்தான் இப்போ இயங்குகிறது. போர் குழல் காரணமாக எம் நாட்டிலே எம் சமூகத்தவர்களின் இடம்பெயர்வு, வெளிநாட்டு வாழ்க்கையானது ஒந்றுமையான குடும்ப வாழ்க்கையையும் இரத்த சொந்தங்களோடேயான உறவுகளையும் அவர்கள் மேலிருந்த நேசத்தையும் உதைத்துப் பிளந்தது போல சேதப்படுத்திவிட்டது.

தம்மிலிருந்து புறந்தளாமல் கோபத்தையும் போட்டி பொறாமையையும்தான் இன்று எல்லோரும் சேமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்பு, பாசம், இரக்கமெல்லாம் மனிதமனங்களிலிருந்து எங்கே போய்த்தொலைந்தது? என்று இன்று தேடவேண்டி இருக்கிறது. இரக்கமில்லாத இதயம்! இதென்ன கொடுமைகள்? என்றே, நீதியின் பால் பசிதாபமுள்ளவர்களைல்லாம் நினைத்து நினைத்து மனம் வாடுகிறார்கள். இதையெல்லாம் வாழ்க்கையில் துருவி ஆராய்கிறபோது ஏவராலும் உடனே இவைகளை துணிச்சலாக கவிதைகளில் எழுதி விடலாம்.

என் சுய ஆராய்ச்சியிலே நானும் தான் இவைகளை கவிதைகளில் எழுதுகிறேன். என் அனுபவங்களாலே என் கவிதைகளிலும்

ஒரு புதிய வெளிச்சம் உண்டென்பது எனக்குப் புலப்படுகிறது. இன்னும் நினைத்து கவிதைகளில் நிறையச் சொல்ல வேண்டுமென்றும் அவா எனக்குண்டு.

கவிதைகளில் தனித்தன்மையான புதிய வடிவச்சிறப்படைய படைப்புக்கள் தேவை என்றுதான் எல்லோருமே இன்று விரி சிந்தனையுடன் தீர்பார்க்கிறார்கள். இதனால் சிந்தனை மரபுகளில் ஒரு வித்தியாசமான காலத்தேவைக்கேற்ற மாற்றும் தேவைப்படுகிறது.

வாழ்க்கைத்தனைகளை உதறிய பாரதி, முன்னம் புதியதொரு வடிவாக்கப்பண்புகளுடன் வியப்பை விளைவிக்கும் முதல் ஊற்றாய் கவிதைகள் படைத்தார். ஒங்கிய தேசபக்தியை அதன் மூலம் அவர் ஊட்டனார். இந்தப் புது மரபிலே பாரதிதாசனும் தழைத்து மொழி உணர்ச்சி கொண்டதான் புதுக்கவிதைகளை ஒரு வித சீர்திருத்த வீச்சிலே பாடினார்.

இந்தப் புதுமைமாற்றத்தின் வழித்தடத்திலே கவிஞர்களின் சிந்தனையும் இன்று மாறிவருகிறது. கவிதையிலே வரும் ஒவ்வொரு சொல் இறுக்கத்தக்குள்ளே ஒரு கருத்தையும் வெளியிட்டு, ஜீவசக்தியான அழகையும் வேர் பாய்ச்சி, அதற்குள்ளே அவர்கள் ஒன்றிவிடுகிறார்கள். யாப்பு இலக்கண ஆரவாரமில்லாது மனம் விரும்பிய வண்ணம் சுதந்திரமாக இன்று அதனால் எல்லோருமே கவிதை எழுதுகிறார்கள். கவிதை எழுதி வளர விரும்பும் அனைவருக்கும் இது ஒரு சகமான சூழ்நிலை அல்லவா? கவிதை எழுதும் முறையில் போதிய நியாயத்துடன் இப்படி ஒரு புதுமை கால் பதித்துக் கொண்டதால் பலருக்கும் இப்போது முளைவிட இலகுவாக முடிகிறது.

இவ்வகைப் பூப்பின் முறையிலே தான் தளர்ச்சியில்லாமல் தொடர்ந்து நானும் கவிதைகளை எழுதுகிறேன். இதன் மூலம் இந்தத் துறையில் நான் இன்று தலை தூக்கியதாயும் தான் நிற்கிறேன்.

ஆனாலும் கவிதை எழுத்தில் புதிய மலர்ச்சிகள் நிறைந்த ஓர் உன்னத நிலையை நாடும் ஏக்கங்களும் இன்னும் எனக்குண்டு. அந்த முன்னிலையை கடின உழைப்பிலே நான் கட்டாயம் நிறுத்துவேன். எல்லோருக்குமே எல்லாமே திறமாக அமைவது சிரமமான காரியம் தான்! ஆனாலும் என் முயற்சி இயக்கம், நான் கைக்கொள்ளும்

இவ்வனைத்துத் துறைகளையும் சீர்விளைவிக்கச் செய்யும் என்பது என் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாகும்.

‘மொனமான இரவில் விழும் பழம்’ என்ற இந்த கவிதை நூலின் தலைப்பில் ஏதோ பழைய ஒசைக் கோலம் கேட்பது போல இருந்தாலும், இவற்றிலே உள் இருத்தி உள்ள கவிதைகள் எல்லாமே பழைய வழக்கத்தில்லாத புதிய நிறுக்கலவையான கருத்துக்களுடன் சீரான தொடர்வாசிப்புக்கு ஏற்றவையாகவே இருக்கின்றன என்று என் சொல்லில் மறைந்திடா உண்மை ஒன்றையும் நான் இங்கு சொல்லத் துணிகிறேன்.

இக் கவிதை நூலுக்கு முன்னுரை பகளந்த கவிஞர் அஷ்ர்.ப் சிஹாப்தீன் கூட அவற்றை என்கவிதைகளிற் சிலவற்றின் வரிகளிற் பதச்சோறு பிரித்து எடுத்ததைப் போல் எடுத்து சிறப்பாகவும் அதைக் கூறியிருக்கிறார்.

‘யாத்ரா’ ஆசிரியர் கவிஞர் அஷ்ர்.ப் சிஹாப்தீன் அவர்கள் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் தெள்ளிய உண்மை நோக்கு கொண்டவர். இவரைப்பற்றி சொல்லி முடிக்கும்போது கடைசியில் ஒரு வரி இவருக்காக ஆக்கவேண்டும்.

அவருக்கு என் நன்றியை கூறுதலிலே எனக்கும் கூட முகத்தில் மலர்ச்சி தோன்றுகிறது. அவர் என்முதுகில் தட்டிக் கொடுத்ததைப்போல ஒரு முன்னுரை எழுதித்தந்ததைப் படித்து நானும் அதனால் சுறுசுறுப்பு ஆகிவிடுகிறேன்.

இனியென்ன எல்லாமே நிறைவுதானே, என்றிருந்தாலும் உங்களைப் போன்ற நல்ல வாசகர்களையும் இத்தனைக்கும் நான் மறந்து விடுவேனா? உங்களுக்கும் தான் என் நன்றி!

இல.7 வில்லியன் அவெனியூ
மவுண்ட் லெவனியா

ஸ்ரீலங்கா.
தொ.பேசி:- 0112731887

0114967027
0722784954

வணக்கம்

அன்புடன்

நீ.பி

‘காற்றே வா!

மகரந்தத்துளைச் சுமந்துகொண்டு மனத்தை
மயலுறுத்துகிற இனிய வாசனையுடன் வா!

அலைகளின் மீதும் நீரலைகளின் மீதும் உராய்ந்து
மிகுந்த பிராண ரஸத்தை எங்களுக்குக்

கொண்டு கொடு!

காற்றே வா!

- சுப்பிரமணிய பாரதியர் -

இன்றே என் மனக்குகையிலே சிறையிருந்த
பன்மொழிச் சொற்கள் அனைத்தும்
விடுதலையடைந்து பறந்து செல்கின்றன;

இலக்கண முட்களை எதிர்த்துப் போராடிய
சொற்கள் எல்லாம், இன்றே என்
மனச்சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்து
விட்டன

இனிய பன்மொழிச் சொற்கள், இன்றே
சர்வசுதந்திரமாகச் சுழல்கின்றன, எதற்கும்
அஞ்சாமல் பறந்து செல்கின்றன,

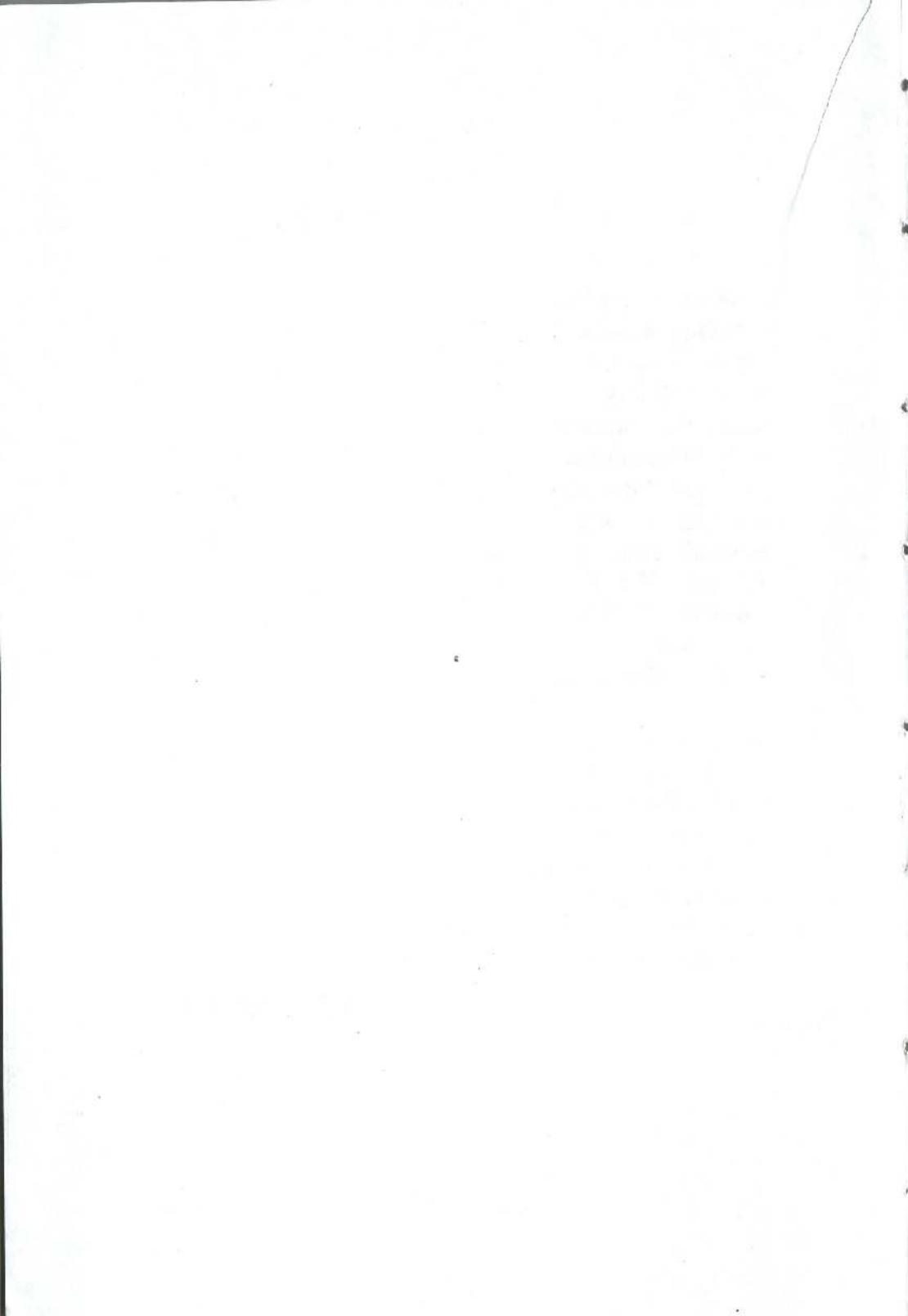
அறியாமையை எதிர்த்துப் போராடிய
சொற்களும்,
இலக்கணவெறியை எதிர்த்துப் போராடிய
சொற்களும், இன்றே மனம்போல இதய
சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டன

- கவியரசர் ரவீந்திரநாத்தாகவர் -

அரைத்த மாவையே
 குழைத்து உருட்டி
 பழமைக் கல்லின்
 நடுவில் நிறுத்தி
 யாப்பு உருளையால்
 என் சீர் அளவுக்கு
 இழுத்துத் தேய்த்து
 உலர்ந்த உவமை
 மாவைத் தூவி
 எடுத்துச் சிலேடை
 எண்ணையில் போட
 'ப.'ப்' என
 உப்பிச் சரிந்தது அது!

அதை ஆசையாய்
 எடுத்து இலையில்
 போடும் வேளையில்
 ஒரு புதுக்காற்று
 'குப்பென வீசிற்று. ஓ!
 குனிந்து பார்த்தேன்
 உடைந்த அதற்குள்
 ஒன்றுமே இல்லை!

- கவிஞர் புவியரசு -

உண்மைக் கதை

அந்தப் புளிய
 மரங்களுக்குப் பக்கத்தே
 மனிதக் கழிப்புகளை குழிக்குள்
 கொட்டி நிரப்பிய அவர்கள்
 தொழிற் சிலுவையாலிறங்கிப்
 புதையுண்டதான் இடங்கள்
 யாருக்குமே பிறகு தெரியவில்லை

இமுக்கின அமுக்குகளைச்

சேர்த்துப் பிறகு
 மல வண்டி தள்ளும் போது
 மனிதர்களை கண்டு
 துயரோடே கடந்து
 போனவர் களவர்கள்

சிறுநீர்த் துளிகள் விடும்
 பையனாய் நானிருந்த போது
 எனக்கும் நல்ல கதை
 சொன்னவன் ராமுக் கிழவன்தான்

என் உள்ளங்கை பிடித்து
 கதை சொல்லாமல்
 வானம் பார்த்தே
 கதை சொன்ன அவன் நினைவு
 இன்றும் கூட என் நெஞ்சில்
 இனைந்தே இருக்கிறது.
 அந்த வெட்ட வெளி ஆகாயத்தில்
 என்னிடம் சொல்லாமலாய்
 மறைந்து போய்விட்டதுவனை
 ஒவ்வொரு குரிய உதயத்திலைலாம்
 தேடுகிறேன் நான் எப்போதும்.

ஏவாறுங்கு நவீர்த்திம்ஸ்கை

முச்சிரைக்கும் நீ
மனத்தில்
ஏதேன் தோட்டம்
உண்டாக்குகிறாய்.

பார் உன்னிடமே
ஒழுங்கான பதிலில்லை
ஆனால்
ஏவாளை ஏமாற்றும்
ஒரு அப்பிள் பழ மரம்
அதில் நடுகிறாய்.
தோட்டத்தை கவனிக்க
ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட
ஒரு பாதையையும் நீ
வைத்து விட்டாய்.

உன் ஏதேனை
பிசாசு இப்போது
கூடுதலாய்
விலை பேசுகிறது.
திரும்பவும்
ஏவாளை
சாவுக்குள்
துரத்துவதுதான்
உனக்குள்ள
விரதம் நிரம்பிய
குரும்.
அந்த
அப்பிள் மரத்தை
மட்டும்
நிரந்தரமாய்
அந்த பிசாசுக்கு
நீ விற்கே விடுகிறாய்

குந்த் விழும்

விடியாத விடியல் !
வர்ணமிழந்த
மதில் சுவர் போல வானம் !

மனம் மரத்தின்
பட்டை விரிப்புப் போல
வாய் பிளக்கிறது.
உள்ளே கறையான்களின்
நடமாட்டம்.
நாற்காலியில் வாழ்பவனுக்கு
பசி தீரவில்லை !
மன அமைதிக்காக
ஒவியங்களை பார்க்கிறான் .

ஒவியங்களும்
இறப்பதற்காக
துவக்குகளுடன் தான்
யுத்தத்திற்கு
தயாராகின்றன.

எத்ர்மாறு

உலகப் போர்கள்
 நடந்து முடிந்த பின்
 சமாதான சாதனைகள் நிகழ்த்த
 தலைவர்களெல்லாம் சேர்ந்து
 ஒன்று கூடி விட்டனர்.

உலகத்து மக்களுக்கும்
 யுத்தமில்லா சமாதானம்
 என்ற குறவும்
 பழக்கமாகிவிட்டது.

அண்டை நாடுகளை
 பிடித்து விழுங்கிடும்
 அதிகாரங்களும் உடைபடுகின்றன.

ஜக்கியத்தால் வெளிப்படும்
 ஒற்றுமை என்ற அறிவு
 நாலா தேசமும்
 பரப்பப் படுகிறது.

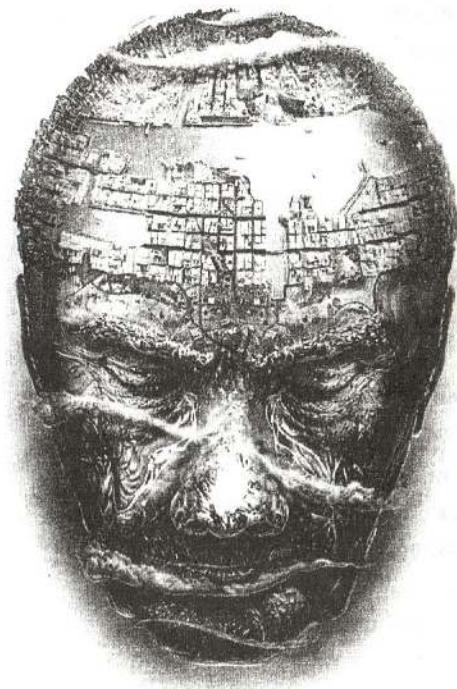
ஆனாலும் விஞ்ஞானத்தாலே
 கண்டு பிடித்து விட்டதை
 நாங்கள் வைத்து
 காப்பாற்றிடவும் வேண்டும்

கண்டு பிடிப்பது
 கண்டம்,
 அதில் எதையும்
 அழிப்பதற்கு
 நாம் யார்?
 என்கின்றன
 வல்லரசுகள்.

நம்மையும் மீறிய
 ஒன்று
 அனுவாயதங்கள்
 என் கின்றன
 இந்த வல்லரசுகள்.

வேரிலே ஒரு உறுதியில்லை
 விழுந்து சாடுமோ
 இந்த சமாதானம் என்ற
 ஆலமரம்?

பேச்செல்லாம்
 காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்
 உறுதியற்ற விழுதுகளாய்

தார்தாம

விசிறியின்
இரைச்சலின் கீழ்
கிடக்கும் தனிமை
சோகமானது.

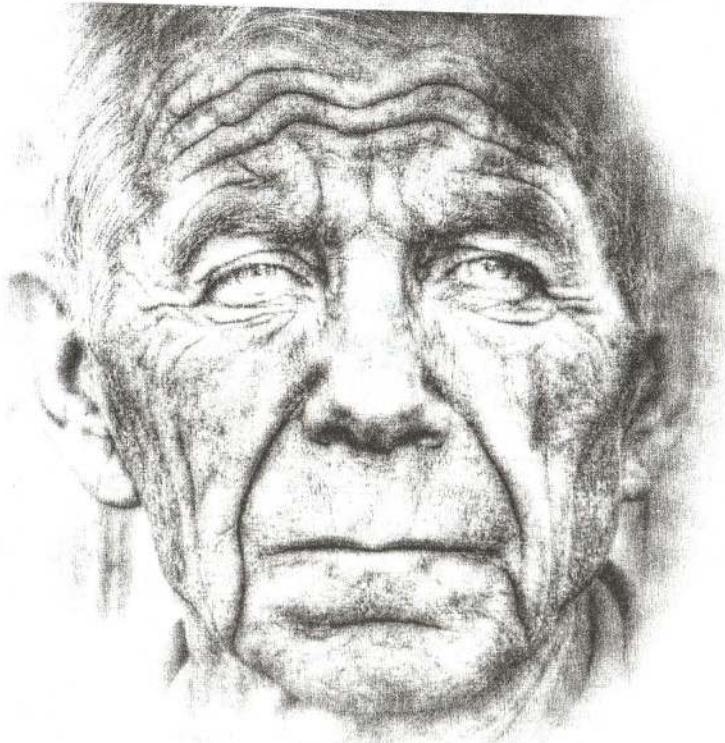
யாருமின்றி திறந்து
கிடக்கும் அறைக்குள்
அவனது சிந்தனையின்
நடமாட்டம்.

குடித்த சிகரெட்
துண்டுகள் உள்ள
குப்பைக் கூடையின்
எச்சில் மணம்- அவன்
முச்சுக்குள் சிக்கி
தவிக்கிறது.
இறுக்கமாய் ஊறும்
இருள்
நெஞ்சுக்குள் வந்து
அடைக்கிறது.

நான் நிம்மதியாக
தூங்க வேண்டும் - என்று
அவனுக்கே அது புரிகிறதாக இல்லை.
அண்மையில் கடல் இருக்கிறது.
அதைத் தாண்டித்தானே
அவன் பிள்ளைகளும்
வசிக்கிறார்கள்.

அறைகள் எல்லாம்
 காலியாயுள்ள
 அவன் வீட்டில்
 அங்கங்கே பிள்ளைகளின்
 புகைப் படங்கள்
 மட்டும்
 சுவரில்.

அவனின் தனிமையோ
 அவனை விட்டு
 தள்ளிக் கிடந்து
 அவலத்துடனே
 அழகிக் கொண்டிருக்கிறது.

சொல்லச் சொல்ல

உன் நினைவில்
நீர்க் குளிர்ச்சியில்
ஆழந்த என் மனம்

மனக்கட்டில்
சிறகுகளை வளர்த்து
உன்னிடமாய்ச் சேர
பறக்கத் துடிக்கிறது.

என் மேல் உள்ள
உன் காதல்
மாறிவரும் உன்
முகநிறத்தில் காண
எனக்குப் பட்டபோது
விரும்புகிறேன் நானும் என்று
எனக்கும் அந்நேரம்
சொல்லத்துடித்தது.

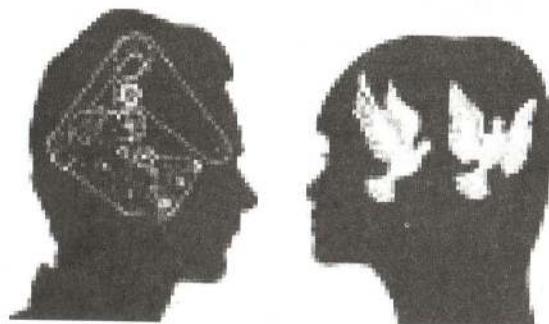
மனத்தில் உயிர்த்தெழுந்து
வாசம் பரப்பி
பூப் பூவாய்ப் புத்து
வளர்த் தொடங்குவது தானே
காதல் என்பது.

ஹடுருவி மனத்தை
உருக்குலைக்கும் கண்களாலே
மனத்திடலில் எழுதுகிற
கவிதைகள் கூட
சுமையாகவே கனக்கும்.

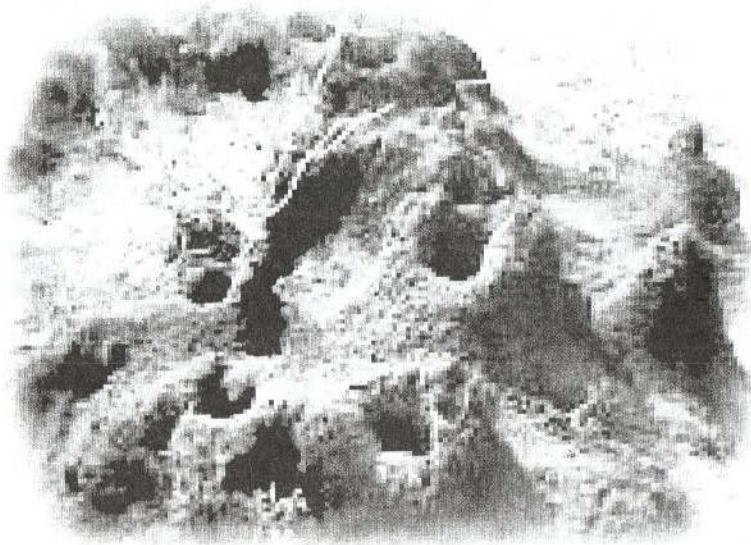
காதல் உருக்குலைப்பது
எதனை என்கிறாய் நீ
அது இந்த ஆத்மாவை தானே?

ஊசியால் குத்தியது போல
 காயம் செய்வித்து
 மனதையும் உருக்குலைத்திடும்
 கண்களுக்கு
 புரிகிறவரை
 காதல் மொழி சொல்லத்
 தெரிவதேயில்லை.

முடிந்து கொண்டும்
 இருக்கக் கூடும்
 காலம் கடத்தும் நாட்கள்.
 நீயும் நாலுமான
 இருவரும்
 அறியாததை
 ஒரு நாள் வாயால்
 சொல்லி
 இருவரும் அறியும் போது,
 மனத்தில் படர்கிறது
 எனக்கும் உனக்கும்
 அது சம்பந்தமான
 ஒரு வருத்தம்.

ஏன்?

கண்கள் தோப்பைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்க
கறைகளை ஏன்
இந்தக் கைகள்
கதைகளாக
எழுதுகின்றன.

அக்கினி துறையர்ச்சிறு தப்புதல்

நீ எவ்விதத்திலும்
மாறுபடவே ஒருநாள்
ஆகிடுவாய் !
ஆதலினால் நீ,
வெள்ளை பூக்களின் நின்றும்
நான் மிக புனிதன்
என சொல்லிட
தோன்றிடாதே.

அதை விடுத்து நீ
தூய்மையான
அகல்விளக்கின் ஒளிக்கு
முற்றும் உன் கண்களை
தாழ்மையுடன் தாழ்த்து

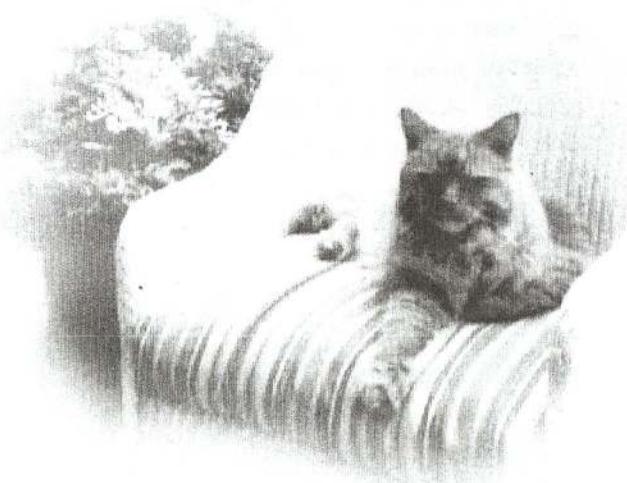
கால் முறிந்துவிடும்
சிம்மாசனங்களில்
போய் இருக்க
யார் யாரோ கிடந்து
அங்கே அடித்துக் கொள்ளட்டும்

உனக்கெள்றால்
அது சுத்தமில்லை.
அதனால் உனக்கு
உண்மையும் நீதியும்
கிடைப்பது மில்லை.

அதிலே போய் சிக்குண்டால்,
எதிரிகள்
உன் எலும்புகளை எண்ண
சீட்டும் போடுவார்கள்.

ஆதலால் உனக்கு
ஒரு நல்ல வழி எனின்
அது பசுமை மிக்கதான்
ஒரு புல் வெளிதான்!

உன் தாகத்துக்கு
அங்குள்ள ஆற்றுத்தண்ணீர்
எப்போதும் உன் தாகம்
தீர்க்க உதவும்.

பாடப்பு

அரவிப் பூக் கழுத்தில்
 ஈக்குக் குத்தி
 பரமேசுவரனுக்குப்
 பக்கத்தில் நிறுத்தி
 வைக்கிறான் பெடியன்.
 உத்ரோம்
 புன்னகைச் சுழிப்புடன்
 பெட்டை அவனைக்
 கேட்கிறாள்
 “பார்வதி எங்கே?”
 “உன் வாக்குப் படியே
 பெண் கடவுளை
 மன்னில் அடக்குவோம்”
 என்று சொல்லி விட்டு
 அவன் மன் குழைக்கிறான்.
 முழுமை பெற்ற
 மன் உருவில்
 நிலவும் வந்து
 அதில் சேர்ந்ததாய்
 முலைகள் பொங்கும்
 மன் பார்வதிக்கும்
 அழகு வருகிறது.
 அவர்களும்
 மரவள்ளிக் கிழங்கு

சுட்டு வைத்து
 மாங்காயும்
 துண்டு துண்டாய்
 வெட்டிவைத்து
 தின்பதுடன்
 தங்களுக்கு
 விருப்பமான
 அம்மா அப்பா
 விளையாட்டையும்
 வழமையை விட
 புதிதாய் ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

உடனோடு உள்ள உறவு

கடற்கரையில்
 நான் நடப்பேன்!
 ஆனால் அலைகளைப்
 பார்ப்பதில்லை!
 என் உலகத்துக்குள்
 அந்த ஒலோலம் பிடிப்பதில்லை!
 ஒரு நாள் அது
 அலை அலங்காரத்துடன்
 சாதுவாய் இருக்கும்
 எனக்காக வென்று
 தன் முகத்தில்
 வான் நீல நிறமும்
 காட்டும்.
 என்னை படகாய் மாற்றி
 தன்மேலே யிதத்தியும் செல்லும்.
 நாளாந்தம் நான் அங்கு போய்வர
 என்மீது உரிமைபாராட்டவும்.
 அது தொடங்கிவிடும்.
 தனது பரந்த இடத்துக்குள்
 என்னை சேர்க்கவும் பிறகு
 பார்க்கும்.
 அது செய்த இடிபாடுகளின்
 பழைய நினைப்புகள்
 எத்தனைநாள் என்னை
 அச்சுறுத்தி இருக்கிறது.

இவைகளாலே மட்டும்
 இதனால் எனக்கு கடலின்மேல்
 ஒரு துளி நம்பிக்கையுமேயில்லை
 எப்போதும் கடல்
 கொண்டுவரும்
 காற்று ஒன்றுதான்
 தனித்ததாய் எனக்குத் தேவை.
 காற்று என்னை என்னதான் செய்யும்,
 அது வார்த்தைகளை சேர்த்து
 என்னுடன் முச்சோடும்
 பேசிக்கொண்டே இருக்கும்.

ஓமாற்று

விடியற் காலத்து
 வெளிச்சமில்லாத
 முகம்
 சுருக்கும் கண்கஞ்சன்
 என்ன வென்று
 ஒழுங்காயும் கேட்காது
 முனு முனுவென்று
 எதையோ ஒதுகிறான்

உயிருள்ளவர்க்கு
 விடிவைக் காட்ட
 செத்துப் போனவர்களை
 கூப்பிட்டு
 அவன் விசாரிக்கிறான்.
 பிறகு
 விசாரிப்பவர்களையே
 தூஷிக்கிறான்.

இருண்ட முன்னைய
 கால கதைகளிலிருந்து
 இந்தக் கால மகிழமயையும்
 பட்டினி முச்சோடு,
 ஓரிச்சலுடன்தான்
 ஒரு தழியின் மேல்
 தன் ஒரு கரம் அமர
 ஆ வென்று திறந்த
 பாதாள வாயோடு
 அதிரத் தக்கதாகவும்
 அவன் சொல்கிறான்.

தீமை
 என்றும் சொல்லி,
 அதுவே
 நன்மையென்றும் சொல்லி,
 தன்னை
 இலையுதிர்த்து,
 பஞ்சைப்போல தன்னிலிருந்து
 எதையோ பறக்கவும் செய்து,
 பெரிய மலையான
 பிரச்சனையையே
 தன் மந்திர மண்வெட்டியால்
 வெட்டி
 சமநிலமாக்கி
 ஆடுகள் மிதிப்பதற்குரிய
 இடமாகவும் செய்து,
 உங்கள் கண்கள்
 இதையெல்லாம் கண்டதே!
 என்றும் சொல்லி,
 தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு
 அவன் தன் கையில் காசை
 வாங்கி விடுகிறான்.

நாள்

இன்றைய குரிய அஸ்தமனத்திலேயே
நாளைக்கு சந்தைக்குப் போய்
சாமான் வாங்குகிற பணத்தை
கையிலே ஒழுங்குபடுத்திக்
கொள்ள வேண்டும்

இரண்டொரு பொருட்கள்
அங்கே வாங்க,
கைப் பணத்தை
விலை எனும்மிருகம்
மேய்ந்து தின்று விடும்.

அங்கங்கே
தேஷ்டதேஷ் சலித்தும்
பிறகும் தேடவேண்டி
இருக்கிறது
விலை மலிவான
பொருளை.

ஞாபகத்தில்
அற்றுப் போகாமல்
அங்கிருக்கும்
பிச்சைக்காரிக்கும்
போட ஜூந்து ரூபாய்
மிச்சம் வைத்து
கொள்ளத்தான் வேண்டும்

இன்னும்
 இந்தச் செலவு
 அனாவசியமென்றாலும்
 வீட்டுவளர்ப்புப் பூணக்கு
 தின்னப் போட
 முள்ளு மீன்
 வாங்கியாகவும் வேணும்.

எல்லாரின் ஏக்கத்தையும்
 ஆசைகளையும்
 தன்னில் வாங்கிக் கொண்டு
 சந்தை வியாபாரம்
 முடிவுறும் - ஆயினும்,
 எல்லோருக்கும்
 நினைவில் நின்று
 விலகிடாது
 இந்த ஒரு நாள்.

மகா செந்ப்பான மேட்டுக்கோ

யாரையும்
மதிப்பதில்லை
வணங்குவது மில்லை
என்று எனக்கொரு
பெயர் குட்டி விட்டார்கள்

நீ ஒரு ராசாவின் மகனா?
இது அவர்போட்ட சட்டையா?
நீ எங்கே போனாலும்
பெரிய கெளரவ
குடை பிடித்துத்தான்
படி இறங்குவாயா?
நீ நடக்கும் நடையிலே
உன் பரம்பரையினரின்
பதிவுகளைக் காட்டுகிறாயா?

இப்படியெல்லாம் சொல்லி
சிக்கித் தவிக்கிறது அவர்கள்தான்!
ஆனால் எனக்கு இதிலே
ஒரு கவலையுமில்லை.

என்னில் பூசப்படுகிறதையெல்லாம்
என் உள்ளங்கால் தூசியாக
நான் உடனே
துடைப்பத்துள் போவென்று
தட்டி விடுகிறேன்.

என்றாலும்
 அவர்கள் சொல்லும்
 வார்த்தைகள் ஊடாகத்தான்
 எனக்குள் வந்தது
 ஜீவிதத்தில் இப்போது
 ஒரு மாற்றம் போலும்

இப்போதெல்லாம்
 நான் ஏறி அமர்ந்து கொள்வது
 யாரது அரியாசனம்

அது காளிதாசன்
 அரசு புரிந்த
 காலத்தின் பிறகு
 விட்டுச் சென்ற
 அந்தக் காலியான
 அரியாசனம்தான்.

அவனைச் சேர்ந்த அவள்

ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள
 கணவனதும் மனைவியினதும்
 வாழ்க்கையை
 ஒரு குருவிக் கூட்டைப் போலத்தான்
 நான் கண்டு பிடித்தேன்.
 தன் கணவன்
 எது சொன்னாலும்
 அவள் வாயைத் திறந்ததுமில்லை.
 அவன் அடித்தாலும்
 உதைத்தாலும்
 கீச் சென்று ஒரு சிறு சத்தம்
 அவள் போட்டது மில்லை.
 எப்பொழுதுமே சினத்தின் தண்டாயுதத்தை
 தன் நீட்டிய கைகளில்
 அவன் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும்
 அவனை மேன்மை பாராட்டுகிறமாதிரியே
 அவள் கூறுகிறாள்.
 அவன் முட்செடிகள்
 அந்த ஒரு நாளில் கூட
 இவள் நெஞ்சில் குத்துவதை
 எனக்கோ
 பார்க்கப் பொறுக்கவில்லை.
 ஆனால் எப்படி இவைகளை
 சகித்துக் கொண்டு அவனுக்கு
 விசேஷித்த உபசாரம்
 இவள் செய்கிறாள்?
 அந்த புலியோடே இந்த
 வெள்ளாட்டுக் குட்டி எப்படி
 ஒத்துப் போகிறது.

அந்தக் கரடியுடன்
 இந்தப் பசு எப்படி
 கூடுமேய்கிற மாதிரியாய்
 திரிகிறது?
 அந்த ஒனாயோடு
 இந்த ஆட்டுக் குட்டி
 எப்படி கூடித் தங்குகிறது?

வாக்கின் கோலாலே
 அவன் இவளை
 அடிக்காத அடியா?

நான் அவளின்
 குடும்ப வாழ்வை நினைத்து
 ஒரு மரக்கட்டை
 ஆகிவிடுகிறேன்.
 என் கண்களால் கூட
 இன்னொரு குடும்பத்து
 பிரச்சனையை விசாரிக்க
 முடியாதே? ---- அதனால்,
 என் மூச்சு மாத்திரம்
 அவனுக்காக
 நிறைந்த பரிதாபத்தோடே
 வெளியே புரண்டு வருகிறது
 “உம்” என்று ஊழையாக.

தஷ்டம்

எரிந்தும் புகைந்தும்
கொண்டு இருக்கிறது
காடுகள்

பச்சை நிறம்பற்றி
நான் எழுதிய கவிதைகள்
அந்தப் புகைக்குள்
மறைகின்றன.

வானில் பறவைகளும்
அவ்விடம் பறக்கவில்லை.
நெருப் பென்றே அறியாமல்
சிறு முளையா
குஞ்சுகளும்
அதற்குள் மாண்டன.

இப்போ சருகசைவுமில்லா
வெறும் வெட்டை வெளி
பாலை வனம் அவ்விடம்!
புழுக்கம் தாளா
நெருக்கடிப்பிலே
மனிதன்!
மின் விசிறிகளுக்குத்தான்
ஓய்வேயில்லை
எப்போதும்.

ஒடுக்கநவதுக்கு ஒழிவு

அடிக்கத் தடியை
என்மேலே ஏன் ஓங்குகிறாய்?
மரக்கட்டையல்ல வென்று
நானும்தான் எழும்புகிறேன்.

“தன்னைப் பிடித்தவனையே
அந்தத் தடி மிரட்டும் கண்டியோ?”
என்றொரு கதையும்
நான் சொல்கிறேன்.

தடியை கீழே போட்டுவிட்டு
பிறகு அவன் சவுக்கை
கையில் எடுக்கிறான்.

“ஏழையான உன்
ஹார் மட்டும் எட்ட
உரத்த சத்தமாய்
யாரையும் உன்
உதவிக்கு வரக்கூப்பிடு”
என்கிறான் அவன்.

“இக் கசை அடியில்
உன் கழுத்தில் இருந்தும்
இரத்தம் நீக்கப் படும்,
தப்பி ஒட நீ முடியாது”
- என்று
மலைப் பாம்பாய்
என்னை விழுங்க
இப்போ நிற்கிறான்.

உண்மையைச் சார்ந்த
 என் இருதயத்தின் சத்தம்
 மலைகளையும் விட
 பெரிய எதிரொலியாய்
 கேட்கப் படுகிறது.

காட்டெருமை போல்
 துள் ஸியவன்
 அந்த சத்தத்தை காதில்
 கேட்டுப்பயந்து
 எல்லைகளின் மேல்
 பாய்ந்து விழுந்து
 வானம் கவிழ்ந்த இடத்துக்கு
 ஒடுக்கிறான்
 தன் ஆட்களோடு.

தடுத்தல்

ஆழத்தை அசட்டை
 செய்யாது
 தண்ணீருக்குள் இறங்கி
 சந்தோஷித்துக்
 குளிக்கிற குளிப்பு.

செவி கொடு
 கழுத்து மட்டும்
 போய் விடாதே
 செவி கொடு
 என நண்பன்
 தான் பயப் படுகிற
 பயத்தின் படி
 என்னை வழி
 நடக்கச் சொல்லுகிறான்.

தண்ணீரில் மூழ்கி
 செத்தவர்களை யெல்லாம்
 விசாரித்துத் தான்
 எனக்கு அவன்
 புத்தி சொல்கிறான்.

அவன் என்னில்
 அவ்வேளை
 முத்திரையிட்ட
 அந்த சொல்லின் முகம்
 என் மனதில்
 வெளிச்சமாய்
 பிரகாசிக்கவில்லை.
 உயிருள்ள என்
 நிலையை

செத்தவர்களுடன்
விசாரித்து
எப்படி இவன் எனக்கு
அறிவுரை சொல்வது
என்று தான் நான் நினைத்தேன்.

எனது வைராக்கியம்தான்
என்னை இப்படி
நடத்துகிறது.
நான் ஆழத்துக்கு
போய் விட்டேன்.

இப்போது தான் தெரிகிறது
எனக்கு
ஆழம் எவ்வளவு
என்னை மாள வைக்கும்
குழி என்று.

அந்த ஆழத்தின்
இடுக்கத்திலிருந்து
இடிந்து போய்த்தான்
நான் உயிரோடு
பிறகு மீண்டது.

மனந்தைவு

நினெந்துப் பார்க்கிறேன்
என் சிறு பராயத்துக் காலத்தை.
நான் பிறந்த அந்தக் கிராமத்தை.

அந்த இடத்தில்
அல்லிமலர் இதழ் விரிக்கிறதுபோல
எந்தச் சத்தமுமே இல்லை.

இளங்காற்றாடித்தல்
ஒசை யொடு
ஆழமுறும்
ஒரு வித
மெளனம்தான்
எப்போதும்.

மரத்தின் மேலே உள்ள
இலைகள் வளர்வது போல
மனத்தில் வசந்தம் தான்
அப்போது எனக்கும்.

எறும்பையும் பார்க்க
ரசிக்க நேரம் கிடைத்தது
எனக்கு அந்த நாள்தான்.

கனவுகளும்
தெளிவாய் வந்து
அந்தச் சுகத்தையும்
நான் அருந்தினேன்.

புல் வளர்ந்து வளர்ந்து
வரும் வரையாக
அதே புல் தரையில்
நான் போய் இருந்து கொண்டு
அவள் நினைவை
அசை போட்ட படியும்
பல மாதங்களாய்
இருந்திருக்கிறேன்.

ஆல மரத்தின்மேலிருந்து
குரங்கு மலத்தை கழித்தாலும்
அதை சட்டை செய்யாது
கீழே இருந்து கொண்டிருக்கும்
ஒரு சாமியாரையும்
அவ்வேளை
நான் கண்டிருக்கிறேன்.

மிதக்கும் நிலவைப்பார்த்தே
நான் முழு உலகமும் கண்டு
கொண்ட நாட்கள் அவை.
இப்போ உலகம்
சுற்றி நான் பார்த்துக் கூட
என் கிராமம் போல்
ஒன்றையும் எங்கும் நான் பார்க்க
கிடைக்கவில்லை.

உன் மேல் உள்ள ஆசை

அவன் உள்ளத்திலுள்ள
ஆசை யெனும் பிசாக
வெளியே புறப்பட்டு
அவன் முன்னால் வந்து
நின்றது.

உன்னை விட்டு விட்டு
உன் ஆசையெல்லாம்
என்னில் சுமந்து
உலகெல்லாம் சுற்றி
வருகிறேன் என்று
அவனுக்குச் சொல்லிப்பு.

என்னை விட்டு விலகிப்
போகிற உன்னைப்போல
என்னிடத்தில் வேறொன்று
இல்லை என்று அவன் ஏசினான்.

“எனக்குள்ளே நீ வளர்ந்து
எனக்குப் பயந்தும் நீ
நடக்கலாமே?”
என்று அதற்கு அவன்
ஆலோசனை சொன்னான்.

“நான் வளர்வதை நீ
தொட்டுப் பார்க்கிறாய்!
உன்னை விட நான்
வளராமல் இடையில்
வெட்டி விடுவோம்
என்றும் நீ நினைக்கிறாய்!

“நிரந்தர முகாந்திரமில்லா
 இடத்தில்
 நான் எப்படி உன்னை நம்பி
 இருப்பது” - என்றது
 தலை மேல் உள்ள அடைபற்றின புழுதியை
 அது தட்டிக் கொண்டு.

“இந்தக் கதையெல்லாம்
 இனி ஏன்?
 உன் ஆசையில்
 நான் உறுதியாய்
 நிற்கும் போதும்
 சுகமாக நீ எனக்குள்ளே
 படுத்தும் கொள்ளலாமே?”
 என்று அவன் அதற்கு சொல்ல,

அது உடனே
 அவனை அறியாமல்
 அவன் நெஞ்சள்ள
 இடம் பார்த்து
 தோண்டத் தொடங்கிவிட்டது.

வெச்சம் வரும்வந்

விலகும் காற்றுடன் சேர்ந்து
உன் கவலைகளும்
இனி கழுவப்படும்.

உன் வருத்தமான
வார் த்தைகளையும்
உருமாற்றி விடு.
செத்துப்போன அந்த
இறந்த காலத்துக்கெல்லாம்
திரை விழுத்து.

நிம் மதியான
வாழ்வில் பிரவேசிக்க
உன்னை நீ அனுமதி.
அந்த மரணங்களையெல்லாம்
உன் உதகுளில் ஏன்
இனியும் சுமக்கிறாய்?

அந்தப் புழுக்கம்
முழுவதையும்
விலக்கி - நீ
வாழ்வின் மணம்
கமழ்.

உன்னில் நிறுத்தியதாய்
மனத் துணிவை
வைத்துக்கொள்.

மழையில் நனைந்தும்
மரம் கொத்தி நடுங்குவதில்லை!
அது விசையாக மரத்தை
கொத்திக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

வெச்சம்

உலகத்தின்
வெளியனைத்தும்
துயில் கனவில்
சிறகெடுத்துப் பறக்க,
நிறமாகி விட்ட
ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி போல
தயாராகிறான் அவள்

பாழ் அதிர்வில்
அவள் மனதை இடித்த
போர்ச் சூழல் தொலைந்து,
நீஞும் துன்ப அலையெல்லாம் தாண்டி,
இலைகளின் மூட்டுக்களில்
குமிழ் விட்ட மொட்டாய்
உருக்கொண்டு - இப்போ
இன்பமாய் அவள்
பூத்து விட்டாள்.
தூங்கிய தூரிகை
அவள் கையிலிருந்து
இப்போ மிக அழகியதோர்
பூ வரைகிறது.

விடியல் முகத்துடன்
 அவள் சிரிக்கும் சிரிப்பு
 ஒசைக்குள் ஒளிரும்
 இதமான சப்த அலையாக
 ஒலிக்கிறது.

இளமைக் கனவுகளிலே
 அவள் இப்போ
 நிரம்புகிறாள்.
 வாழ்வில் வீசும்
 வாசனைகளை நுகர
 முத்துருணும் இப்பறுவம்
 அவளுக்குத் தன்
 இமைகளை திறக்கிறது.

மீந்தது

தவித்துத் தவித்து
 சிதறியபடி விரிந்தெரியும்
 நெருப்புக் கொள்ளிகள் நடுவே
 கிடக்கிறது ஒரு செத்த பினம்!

சிறைப்பட்ட நெருப்பு
 பிறகு பின்ததை
 சாம்பலாய் நிர்மாணிக்கிறது.
 கூத்தடித்தவன் சாம்பலை
 காற்று அடித்து
 காடகற்றுகிறது,

சதை எலும்பு
 யாவுமே உருகி எரிந்து
 சாம்பலாகிய
 இடத்தை நோக்கி
 எருக்கலைக்கு
 வந்தது
 வேறு பூவின் இதழ்களிடம்
 இல்லாத
 ஊமைச் சிரிப்பு.

மஸர்தற்கள்டுவொங்கும்

நஞ்சை உள்வாங்கிய
 மலரிலே
 தேன் இனிக்கும்
 என்று வந்தமர்ந்த
 வண்ணத்துப்பூச்சி
 ஓய்ந்து அமர்ந்த
 அளவிலேயே
 ஒன்றையும்
 அறியாது
 உயிர் விடுகிறது.

கைந்திட்டும் அழவி

வானத்தில்
 ஏறும் கருமை நிறத்தில்
 தூரிதம் !
 மின்னல் பிடியிலிருந்து
 விடுபட முடியவில்லை !
 இடியும் உதைக்க
 தொடங்கிவிட்டது !

இங்குமங்கும்
 விழும் தூறலிலிருந்து
 பிறகு தூரிதம் கொள்கிறது
 மழைத் துளி !

குரிய ஒளி
 எங்கோ சிக்கி
 மாண்டு போய்
 முடி விட்டது இருள் !

இடித்து இடித்து
 கொட்டுகிறது மழை !
 அந்த மழைக்குத்தான்
 என்ன ஆசை ?

சிதறிப் போகிறது
 ஏழைகளின்
 குடிசை வாழ்க்கை.

பஸன் கண்டத்தலை

கற்களை நுசியுள்ள
அப்பமாக்கும் முயற்சியில்தான்
உலகத்துப் பேய்கள்
எல்லாம் ஓன்று கூடி
இப்போ ஆலோசனைக்கூட்டம்
போடுகின்றன.

ஜெருசலேமில் தொடங்கி
பிறகு எறியப்படுகிற
முதல் கற்களைல்லாம்
மனித இரத்தத்தை மட்டும்
குடிக்க ருசி பார்ப்பதற்கு
வழி விட்டதேயல்லாமல்
எப்போதுமே அவை
அப்பமாகியதே இல்லை

அப்பமாக உரு
மாற்றி விடுவதற்கு
உலகில் எது எல்லாமோ
பொருட்களும் நிறையவே இருக்க

அந்தப் பிசாக
ஏன் இயேசுவின் கையில்
ஒரு கல்லைக்
கொடுக்க வேண்டும்

கல் என்ற கடினம்
எப்போதுமே யாராலும்
மாற்றவே முடியாத
நிரந்தரமானது தான்!

இது எல்லாமே
பொய்யும் புரட்டும்
செய்து வருகிற
அந்தப் பிசாசாய்
ஆகிவிட்டவனுக்கு
நன்றாகவே விளங்கும்.

அதனால்தான்
இயேசுவிடம்
சென்ற பிசாசு
ஒரு கல்லை
தேடித்திரிந்து அவரிடம்
எடுத்துக்கொடுத்தது.

இந்தக் கருங்கற்
பாறைகளாலான
கோபுரங்களின் மேல்
இருந்துதானே
கடவுள் பூஜைக்கான
மணியோசையும்
கேட்கிறது.

கல்லை அப்பமாக்குவதென்பது
அந்தக் கடவுளின் குமாரனாலும்தான்
வேண்டாமென்றதாய்
தவிர்க்கப்பட்டது

ஆதலால்
கல்லும் கனியாகுமென்ற சொல்லும்
இனிமேல் கவிதைகளில் உள்ள
வரிகளில் நின்றும்
நிரந்தரமாய் விலக்கப்படவே
போகிறது.

முதன் மை

இந்த அன்னை பூமிக்கு
நீங்கள் ஏன்
நன்றியும் செலுத்தவில்லை?
இந்த இயற்கையோடு
அனுக்கமான தொடர்பும்
உறவும் ஏன் நீங்கள்
வைத்துக் கொள்ளவுமில்லை?

பிரகாசமான ஒளி தரும்
குரியன் ஒருவன் தான்
முதன் முதல் படைப்புக்களோடு
ஒன்றியதோர் தொடர்புடையோன்!

உலகின் ஒவ்வொரு
படைப்பினிலும்
எல்லாவற்றிலும் கூட
அவனே தொடர்புடையோன்!

அந்த சந்திரன் கூட
ஆதாமின் பின் படைக்கப்பட்ட
ஏவாளைப் போல
குரியன் உருவாகிய
பின்பு தான் வந்தாள்!

உலகின் எல்லா
இடங்களுமே
அந்த குரியனின் இடம்தான்!
எனினும்,

இதையும் கேள்ள!
அந்தக்கோள்கள் யாவும்
உண்டாகியதெல்லாம்
அந்தப் படைப்பாளியான
ஒரே ஒரு கடவுளால் தான்!

அவரை ஏன் நீங்கள்
நினைத்து
துதி பாடவில்லை?

நிலங்களை பண்படுத்தி
அதில் விதைத்து
பலனெடுத்து உண்ணுங்கள்.
மரங்களை பாதுகாத்து
வளர்த்து
உண்பதற்குரிய கணிந்த
கணிகளை
பறித்தெடுத்து உண்ணுங்கள்.

நீங்கள் பூமியை நன்கு
பாதுகாருங்கள்.
அதன் மூலம்தான்
பூமியும் உங்களை
பாதுகாக்கும்.

குரியனோடு தான்
வெப்பமிருக்கிறது!
அந்த வெப்பத்திலிருந்துதான்
மனிதனுக்கு வலிமையும் வருகிறது.

காற்றும் மாசடையும்,
 நீரும் மாசடையும்,
 ஆனால் உண்மை
 இது ஒன்று உண்டு.
 அதை அறிவீர் நீர்!
 இது என்றும் சாகாத
 ஒரு சொல்!
 குரிய ஒளி என்றுமே
 மாசடையாது
 அது வளர்க்கும் ஒளி
 உலகை வாழ்விக்கும் ஒளி.

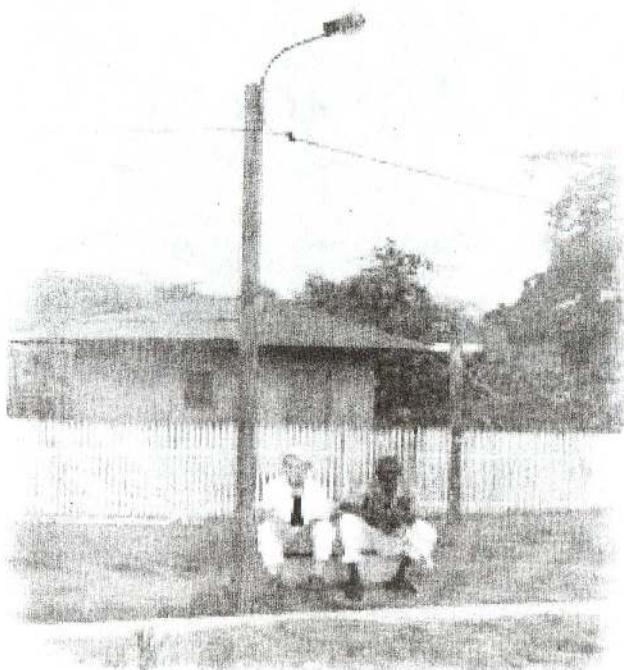

நான்

கடவுள்கள் எல்லாம்
 இல்லாத இடத்தில்தான்
 அந்த ஒரேயொரு கடவுளும்
 இருப்பார்
 ஒரு கணம்
 ஒரேயொரு கணம்
 கடவுள் என்னிடத்தில்
 தான் இருக்கிறார்
 என்று வாய்விட்டு
 நீ சொல்
உடனே உன்னிலேயே
 இருந்து
 அந்தக் கடவுளும்
உடனே
 அகன்றுவிடுவார்

பார் உன்னை

அந்தப் பூக்களோ
தினம் தினம் உனக்காக
புத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன

நீ ஏன் இன்னமும்
கலைய மறுக்கும்
மனக் கோலங்களுக்குள்
நின்று கொண்டு
மரித்துக் கொண்டே இருக்கிறாய்.

உறுக்கம் கொள்ள பூ மரம்

இலைகளையே பார்க்காது
 தனிப் பூக்களையே
 தினம் தினம்
 நான் பார்த்து ரசிப்பது
 செம்பரத்தையில் தான்.

கண்டவுடன்
 என்னைப் பிடித்திழுப்பது
 போன்ற அந்தப் பூக்களில்
 முதல் பூத்த பூ எதுவென்று
 எனக்கு யோசிக்கவே
 முடியாது.

சோம்பல் முறித்து
 பளிச்சென்று தான்
 எவ்வேளையும் இருக்கும்
 அந்தப் பூ
 என் அம்மாவின்
 முகத்தையும் போல!

என் தம்பி
 பொய் சொல்கிறானென்றால்
 அவனின் ஒரு கையில்
 இந்தப் பூவும் இருக்கும்.

அந்த இறக்கைகளை
 பியத்து தின்றுகொண்டே
 அம்மாவின் கேள்விக்கெல்லாம்
 அவன்
 அவரது முகம் பார்ப்பான்!

கிளையில் உள்ள
 அந்தப் பூக்கள் போல
 ஆடிக் கொண்டே
 என் தங்கை
 விளையாடுவதும்
 அந்த மரத்துக்குக்
 கீழே தான்!

தீ பற்றி எரிவதுபோல
 செந்நிறம் மூடி வழியும்
 அந்த மரத்தின் கீழ்
 இருந்து அக்காவும்
 புத்தகத்துக்குள்
 ஒழித்து வைத்திருக்கும்
 எதையோ ஒன்றை
 விரித்து வைத்து
 சில வேளைகளில்
 படிப்பாள்.

இந்த வீட்டின்
 துக்கங்களை,
 சந்தோஷங்களை,
 பூராக அறிந்து வைத்திருந்த
 அந்த மரம்
 யாருக்கும் வெளியில் சொல்லாமல்
 வார்த்தைகளை
 பூ மொட்டுக்குள்
 ஒழித்து வைத்ததாய்
 காப்பாற்றியே வந்தது.

என் தாயின்
 மரணப் படுக்கையின்
 நாட்களிலும்
 தடுப்புச் சுவர்கள்

தான் வைக்காது
அது பூத்துக் கொண்டே
தான் இருந்தது

என்றும் சாயம்
போகாமல்
சுருங்கி மாத்திரம்
விழுந்து போய்விடும்
அந்தப் பூக்களினது
புத்திசாலித்தனத்தை
எவ்விதமாய்
எனக்குள்ளே
பெற்றுக் கொள்வதென
சில வேளைதனிலே
இந்த ஒரு யோசனை
வரும் எனக்கு.

காதல் என்பது வாடாத ஒரு வசனம்

காதலிலே

வேர் கொண்டவர்க்குத்தான்

வான் நிலவையும்

ரசிக்க முடியும்

அந்த அன்பு மலர்கிற

தருணங்களிலே தான்

காணாமல்

போய்விடுகிறது

துன்பம்.

காதல் இன்பம்

மனக் களைகளை அகற்றி

கொடியினில் துள்ளும்

பூக்களை துளிர்க்கும்.

எவராலும்

கட்ட முடியா

கோட்டையை

அது தன்

நினைவினில்

சவாசிக்கும்.

ஆழமாய் அது
 உருவானதோடு
 உயரேயாய்
 எழுகின்றது கவிதை.

பூக்களைல்லாம் பூத்த
 பூந்தோட்டமாகிவிடுகிறது
 காதலின் வசமாகிவிட்ட
 மனம்.

ஆமை ஒடு போன்ற
 கடின தடைகளானத்தும்,
 உண்மைக் காதல் சக்தியாலே
 உடைபட்டும் போகிறது.

வயோதிபம்

கதவு மூடும் தொடர்போடு
இருண்டு விட்டது
உன் அறை.

படுக்கையில் கிடந்து
கருகிற்று - உன்
வரண்ட சிரசு.

வார்த்தைகளை
உன் பாட்டுக்கு இருந்து
இறைப்பித்து,
நால்களை வாசித்து,
ஒவ்வொரு பிறப்பிற்கான
உறுக்கங்களிலிருந்து
விழித்து,
அசிங்கங்களிலும்
அமர்ந்து வாழ்ந்து,
குற்றம் சொல்லும் போதும்
அதை ஒப்புக் கொண்டு,
தண்டனை இல்லாமல்
வயோதிப விடுதியில்
உனக்கு
நாட்களும் போகிறது.

கட்டிலில் ஒழிந்து
கொள்வது போல
உறுக்கம்.
ஒவ்வொரு நியிடத்திற்கும்
தண்டவாளத்தில்
ரயில் கடந்து
போகும் சப்தம்!
கை பதட்டம்,

அவஸ்தை,
வெப்பம்,
சிறுநீர் ஒழுக்கு - என
எண்ணிறந்த
பகவிலெல்லாம்
ஏதும் ஒரு சுகமில்லை
உனக்கு.

திறந்து கிடக்கும்
தொலைக் காட்சிப் பெட்டியில்
வினோத பெண் ராட்சசிகள்
உன் முன் தங்கள்
கண்களை திறக்கிறார்கள்.

எல்லா அசைவுகளும்
உனக்கு மெளனமாகி
விட்ட பொழுதில்
உன் மகனும் உன்னை
பார்க்க அங்கே
வந்து விட்டான்.

நீ மோவாய்க் கட்டையிலே
அவனை கண்டவுடன்
கை வைக்கின்றாய்.

அவன் சொல்வது எதுவும்
உனக்கு காதில்
விழவே இல்லை.

உன்னை அவன்
தன் வாயால் கவ்வுகிறான்
இதைவிட சீப்பான்
ஒரு நாற்றப் பிரதேசத்தில்
உன்னை கொண்டுபோய் விட.

க்ளோக்ளூம் முனைப்பிக்கும் முவ்லூகளே

மரங்களை நாங்கள் வளர்க்கலாம்
 அதன் பொருட்டு மழையும் பெய்யும் தான்!
 நிழலும் இருக்கிறது தான்!
 என்றாலும்,
 மண்டை நிறைய
 மை போல் கொட்டிவிடும்
 காக்கைகளின் எச்சத்துக்கு
 பயப்படாதவர் யார் தான் உள்ள?

குளிர்மையான அந்த
 நிழலின் கீழ் நின்றாலும்
 நினைவுகளிலே
 உச்சிமரக் கிளை
 காகங்களை நினைத்து
 ஒரே மனப் போராட்டம் தான்!
 இந்த அந்த மரங்களும்
 சத்தம் கொண்ட காகங்களை
 கிளைகள் மீது வரவேற்று
 இறக்கி வைத்ததாய்
 உபசரிப்பும் கொடுத்து
 அழுகும் நாற்றப் பிணங்களை
 கீழே உதிர்த்து
 நிழல் வழிப் பாதையையும்
 கழிப்பறை ஆக்குகின்றன.

மனிதர்களின் மகா பொறுமைக்கு
 முன்னாலே இவைகளோ
 தங்கள் இஷ்டப்படி
 குதிப்பும் சத்தமுமாக
 தமக்குள்ள ஒரு சுதந்திரத்துடன்.

நாய்க்குள்ள சூரம்

வேட்டைக்கு
காட்டுக்கு போன
நாய்
தன் பரம்பரைப் பகையை
காட்டுக்குள்ளே உள்ள
மிருகங்களிடமும் காட்டிவிட்டு
வந்து விட்டது.

காட்டுக்குள்
ஏதுமறியா ஒரு
மிருகத்தின் நாக்கை
அது துண்டித்து
விழுங்கிவிட்டது.

வசந்தம் எதிர்பார்த்து
நின்ற ஒரு
முயல் குட்டியின்
கழுத்தை அது
கடித்துக் குதறிவிட்டது.

தலை அசைத்து
நின்ற உடும்புக்கும்
அதே கதிதான்
இரத்தம் ஒழுகுகிறது.

கொஞ்சம்
மலமும் கழித்துவிட்டு
வாய் பிளந்து
பெரிய ஊளையுமிட்டு

காட்டுக்குள்ளாலிருந்து
அது வெளிக்கிட்டது.

என்றாலும் அதற்கு
இதயச் சிவப்பான கோபம்
இன்னும் ஆற்வேயில்லை.

அது பிறகு
கடுங்கோடையான
கண்களுடன்
ஊர் நாய்களை
சபித்தும்
கடிக்கவென்றும்
ஊர் எல்லைக்கு அப்பாலும்
துரத்திக் கொண்டே போகிறது.

முயற்சி

மலைகளிலும் சூட
கற்பாறைகளான
சுனல்கள் இருக்கும்.
அவை உன்னை ஏற
விடாமல் தடுக்கும்.

ஆனாலும் மேலே
நீ ஏறிப் போவதற்கு
பலம் தர
தென்றல் இதமாய்
உனக்காக வீசகிறது.

உன் மனதில்
கணமான துக்களை
சுலபமாக்கிவிட
இது போதாதா?

உனக்கு மனத்துணிவு
என்ற ஒன்று இருந்தாலே போதும்
எந்த ஒரு எவ்வெல்லாம் உச்சிக்கும்.
நீ ஏறிப் போய்விடலாம்.

அங்கே எப்படியும்
உனக்கு
விதிக்கப்பட்டுள்ள
அந்த வெற்றி என்பது
நீச் சயமாக
இருக்கத் தானே செய்யும்.

பேர்ன்பங்

என் முச்சு
 விணையிலே
 ஒரு துளையால் வரும்
 காற்றின் ஒலியோ
 கூர்மை

 மறு துளை வழியே
 அதும் மிகையிலேயாய்
 மாறி வெளி வருகையில்
 ஒரு துல்லியம்!

 அடி வயிற்றிலிருந்து
 பின் ஒந்றையாய்
 திரிகின்றபோது
 எங்கும் வரும்
 ஒரு வித நடுக்கம்!

 சூடேற்றிய சிரசில்
 சூரியகாந்திப் பூ
 உடனே
 மலரிதழினை அவிழ்க்கிறது.

 பூ மலர்ந்த
 பொழுதோடு
 கிடைப்பதோ
 மன அமைதிதான்!

 மனத்தின்
 எல்லா மலமும்
 கழிந்தாயிற்று
 என்றில்லாதிட்டனும்

 இனியெந்த
 துண் பழுமே
 வந் தென் முன்னே
 குறுக்கிடாது.

திவை எல்லாம் என்ன

பற்பல ஆசைக்கும்
கட்டுப் பாடாய்
அவளைச் சிறைப்படுத்திற்று
சுவரில் அறையப்பட்ட
அந்த இரும்புக் கம்பிகள்

ஆடைக்குள் முடியுள்ள
ஆசைகள் எல்லாவற்றிற்கும்
இந்த இடம்தான் அவனுக்குக் கதி!

ஆசைப் பிடிப்புக்களை
அவனுக்கு விட்டுவிடவே
முடியவில்லை.

தொய்ந்த கைகளையும்
அதிலேயே அவளை நிற்குமாறு
கம்பிகள் இறுக்கியதாய்
வைத்திருக்கின்றன.

தூக்கத்தின் இடையே
இவள் விழிக்கையிலெல்லாம்
ஜன்னலுக்குள்ளால்
வெளியே தெரிகிறது
நிறைவேறா ஆசைகளின்
விடியாத வானம்.

இந்த

நினைவுகளில்
 பகல் முழுக்கவுமாக
 பூக்கள் பூக்கட்டும்
 காய்களும் காய்க்கட்டும்
 கனிகளும் கீழே
 சொரியட்டும்
 பிரிவு வந்து
 பிறகு இரவினிலே
 பச்சை
 மரங்கள் எல்லாம்
 பட்டுப்போன
 இலைகளைத்தான்
 உனக்குக் கீழே
 கொட்டுகின்றன
 இது பற்றிய
 நினைவுகளில்
 முழங்காலிட்டு
 முகம் குப்புறவிழுந்து
 அழுவதற்கு
 அழைக்கிறது
 கெத்சமனே.

ஒரு குழன் வ்தூய்ல்நுந்து கேதோ

எந்த ஓர் உயிரானதிலும்
புதிய புதிய இனங்களை
ஒட்டுவதன் மூலம்
இனமாற்றம் செய்யப்படுகிறது.

விலகாமல் கைக்கொண்ட
சம்பிரதாயங்களும்
சடங்குகளும் சகலதுகளும்
இதனால் உடைபடுகின்றன.

காய்க்கும் திறன் கொண்ட
மரங்களும் பயிர்களும்
இதன் மூலம் காய்க்கும்
திறன் கூடியும்விடுகின்றன.

ஆராய்ச்சி நிலையங்களிலே
தினம் தினம்
பரிசோதனைக் கணுக்களிலிருந்து
புதிய புதிய கண்டு பிடிப்புக்கள்
மொட்டுக்களாய் வெளிவருகின்றன.

இப்போ இறுக்கமாக
எதற்கும்
மன் அணைக்க தேவையில்லை

மண் இல்லாமலே
மரம் நட்டு வளர்க்கும்
விஞ்ஞானமும் இப்போ
வளர்ந்து வருகிறது.

ஒரு அடி அகலத்தில்
ஒரு சிறிய பாத்தி செய்து,
அதிலே வயல் செய்து,
ஒரு ஊரே சீவிக்கலாம்
என்று
ஒரு மமதையோடு
பேசுகிறது
இன்று வளரும் விஞ்ஞானம்.

நஞ்சு மருந்து
என்ற பயத்தின் ஜயம்
இப்போ மனிதனவன்
மனங்களிலிருந்து
முற்று முழுதாகவே
விலகியும் விட்டது.

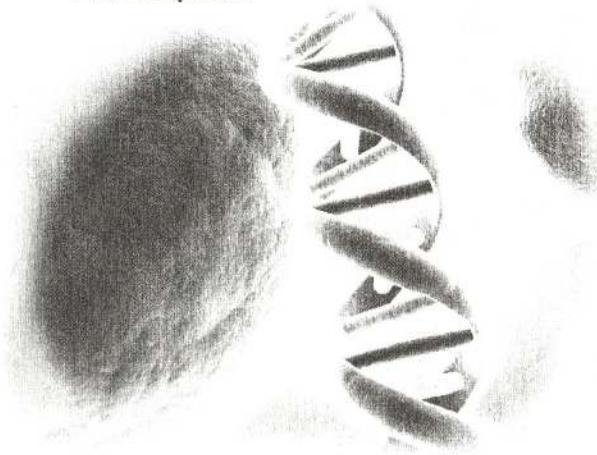
சல்பேற்றும் மக்ஞீசியமும்
நிலத்துக்குள் கிடந்து
இந்த நிலமும் அதை
விரைவாக உறிஞ்சி
முதிர்ச்சியும் கண்டுவிட்டது.

மருந்துகளிலிருந்து
தனித்து நிற்க முடியாத
ஒரு நிலையற்றுவிட்ட
இவ்வுலகில்
அந்த மருந்து ஒன்றே தான்

இன்று உலகின் ஒரு
 உயிராக நின்று
 குருத்தில் இருந்து வரும்
 பல கிளைகளையும் இப்போ
 வளர்க்கிற தன்மையில்
 தானும் அவைகளுடன்
 கூட்டுவே வளர்கிறது.

நானும் முச்சுவிட
 வழியைவிடு - என்று
 பூமி மனிதனை
 கெஞ்சுக்கிறது.

இதயத் தூடிப்பு
 கூடிய மனிதன்
 இப்போ
 யமன் வரும்
 திசை நோக்கியே
 பார்க்கிறான்.

சோம்பஸ்

இன்று விடியற்
காலையிலேயே
கரிச்சான் குருவி
கத்துக்கிறது

விழிக்க முடியாத
என் நித்திரைப் பாதையிலே
அடுத்தநாள் காலையிலும்
அதற்கு அடுத்த நாளிலும்
சரியாக அதே நேரத்திலே
கத்துக்கிறது

கொஞ்சம் காதில்
கேட்காமலும் கேட்டும்
சில விநாடிகள்
இன்னும் ஒரு சில
விநாடிகள்
என் நேரத்தை
தள்ளி விட்டபடி
நானோ நித்திரையில்
முச்ச விடுகின்றேன்.

மனுவரே! மனுவரே!

உலகின் எல்லா
 இடமும் சென்று
 ஒவ்வொன்றையும்
 பார்த்த அவன்
 மனிதனுக்கு கல்லெறிதலையும்
 பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்

அவர்கள் எல்லோரும்
 ஆங்காங்கே ஒழித்திரிந்து
 தாங்கள் ஒழித்து
 வைத்துள்ள இடங்களிலே
 உள்ள கற்களை கையிலெடுத்து
 அவன் மீது எறிகிறார்கள்

அவன் உடலிலிருந்து
 உடையும் சில்லுகள்
 போன்ற கடின உறுப்புக்கள்
 இனி ஏதும் இல்லை என்றிருந்தும்
 அவன் மேல் இன்னமும்
 கல் எறிதல் நடக்கின்றது

மணல், மண் அவனின்
 இரத்தத்தினால் குளித்து
 செம் மண் ஆகிப் போக
 அவன் மான் போன்றமைந்த
 கண்களும் - என்னுயிரை
 விரைவிலே போக்காட்டுங்கள்
 என்றே மிக கெஞ்சுகிறது.

இன்றைய புனித நாளுக்கு
நிறைவே இவனாருவன்
சாகவே சாவதுதான் - என
நிறையவே அவ்விடமாய்
எழுகின்றன கூக்குரல்கள்

எனினும் இது ஒன்றுமட்டுமே
அங்கே பார்ப்பதற்கு
இப்போ பரவாயில்லை

அவன் கையில் வைத்திருக்கும்
கல் மட்டுமாக
அவனை நோக்கியதாய்
எறியப்படவேயில்லை.

உயிராய்

சாகாத எது ஒன்றை
 நான் உற்றுப் பார்த்து
 உன் நினைவை மறப்பேன்.
 பூக்களும் உதிர்ந்து போகின்றனவே!
 விடியல் இறந்து போய்
 இருட்டும் வந்து விடுகிறதே!
 தண்ணீரும் வற்றி
 காற்றும் மௌனமாகி விடுகிறதே!
 உயிர்த்திருக்குமோ
 இனியும் ஏதேனும்
 ஒன்று என் மனதில்!
 என்னதான் இருக்கிறது உலகில்
 உன் நினைவைத் தவிர
 என்னிடத்தில்!

எப்போதுமே முகத்துடன்

கடந்த காலம்
 சேறு உள்ள சகதிதான்
 நிகழ்காலத்திற்கு
 அதை விட்டு கடந்துவரவும்
 பாதுகாக்கும் தலைத்
 தொப்பியின் மீது
 சலித்து விடும்
 மழையும் வலுத்துப் பெய்கிறது

உடலின் மீது
 ஒரு இலை விழுந்தாலுமே
 நோவாகத்தான் இப்போது
 எரிகிறது

பழைய காலம்
 சாம்பல் பறந்ததாய்
 போனதென்னவோ
 போனதுதான்

ஆனால்
 சாட்சியாய்
 நானென்று
 நிற்கிறதே அழிவின்
 அழியாத அந்த நிழல்
 அடிவயிற்றிலிருந்து
 ஆரம்பித்ததாய்.

வறுமை

போத்தலில் உள்ள இனிப்பை
சுட்டிக் காட்டுகிறது என் பிள்ளை
கடை உரிமையாளருக்கும் தான்
அது கண்டமாக இருக்கிறது

திருக்கீரு

உன் வாயினால்
வெளிவந்ததோ
ஒரேயொரு சொல்
ஏன் உன் காதுகளில்
பலரின் ஏச்சக்கள் விழுகின்றன

ஏமாற்றம்

மொட்டை
கட்டையில்
தளிர்
இனி
நோஸ் நிறமாகவே
அதில் நோஜா பூக்கும்
என்பதிலும்
அவனுக்கு நம்பிக்கை

தேந் சுவைத்தும் ந்தெவு

என் குடும்ப வரலாற்றின்
தேடலை இப்போ
நான் ஆரம்பிக்கின்றேன்

தன் வாய்மொழி
பாரம்பரியத்தோடு
பல பாடல்களை
எனக்குச் சொல்லிக்
கற்றுக் கொடுத்தவர்
என் ஆச்சிதான்

என் ஆச்சியினது
பேச் சோசையே
என்னை மயக்கும்.
அவரது வயதின்
முதிர்விலும் கூட
அவர் சொல்லும் பாடலிலே
வீரியம் இருந்து
அது வெளிக்காணும்.

என் ஆச்சி செத்தும்
சாகாத் பருவமாய்த்தான்
என் மனதுக்குள் என்றும்
அவர் நினைவாக
உள் ளார்.

ஒந்றை இறகு
 காதுக்குள் விட்டு - நான்
 குடையும் போதும் கூட,
 அந்தச் சுகம் தனிலே
 சேர்ந்தும் விடுகிறது,
 தர்மப் பழக்கங்கள்
 சொல்லித் தந்த
 என் ஆச்சியின்
 சாகா நினைவு.

கிந்த அழகுக்கு ஏன் ஒரு முறைப்பாடு

தனித்த அழகே
வெண்றிலாவே
நிழலைத் தொலைக்காதவிடத்தும்
உன் அழகோ
குறைவதேயில்லை

நிறைவின்மை கொடுக்கும்
அந்தக் கறையும்
பார்க்கும் போது
அழகான ஒரு தெளிவுதான்

உன் வழவான விளக்கிலே
ஒரு கூட்டம்
ஏன் கறையை மட்டும்
தேடிப் பார்க்கிறது

உன் அழகு மடிந்து
நீ முற்றும் அற்றுப் போய்விட்ட
வான் நெற்றியிலே
தவறி விட்ட உன்னை
இழந்த இன்பங்களோடு
தேடுகிறேன்
மீள் வரவை.

மகிழ்ச்சியினதும் கவனமானதுமான நாற்று

ஒரு இலைமேலே
 வந்தமர்ந்த
 வண்ணத்துப் பூச்சிக்கு
 தான் போகிற இடமெங்கும்
 பூக்கள் பூக்கவில்லையே
 என்ற துயரம்

ஒரு கல்லைப்போல
 இறுக்கை அசைக்காமல்
 அதற்கு இருக்கவுமே
 முடியவில்லை.

இளமையோடு
 நின்ற காலங்கள்
 இப்போதும் அதனது
 நினைவில் உண்டு.

மூச்ச வாங்கியும்
 வெகு வேகமாய்ப் பறக்க
 வேண்டுமென்பதே
 அதனிடம் உள்ள ஆசை.

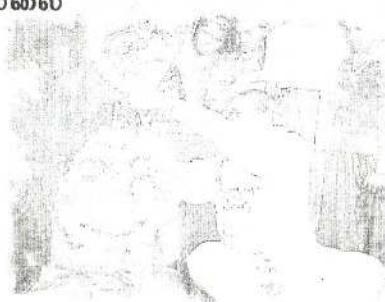
உனக்கு முன் நான்
என்றதாய் போட்டியிட்டு
சிலவேளை அது
பறக்கவும் தான் பார்க்கிறது.

தேன் எல்லாம்
பறந்து தீரிந்து குடித்தும்
மெல்லிய இங்குகளும் கூட
அதற்கு இப்போ
வர்ணமிழுந்தே போய்விட்டன

கலைந்த பூந்தலைகளே
இந்த வண்ணத்துச் பூச்சிக்கு
கடைசிக் காலமதிலே
தஞ்சமாகியது.

சேர்த்துக் கட்டல்

நார்க் கட்டின்
இறுக்கத்தினால்
கீழே உதிரவேயில்லை
பூக்கள்

அமைவி

முன்னம்
குட்டிக் குதிரைக்கு
இதுவெல்லாமே தெரியவில்லை
இப்போது
கடிவாளம் பூட்டியதோடு
எல்லாமே பழக்கமாகிவிட்டது

உயர்வாழவென்றே காத்திருத்தல்

வீதியிலே என்னை
 கண்ட நண்பர்
 நீங்கள் உயிருடனில்லை
 இறந்து விட்டார்கள்
 உண்மையில் அப்படித்தான்
 என்று என்னிடம்
 சொல்லிச் சென்றார்

“இல்லை அது!
 - அது சுத்தப் போய்! அதில்
 ஒரு உண்மையுமில்லை!”
 என்று அவர் போன பின்
 எனக்கே நான் சொல்லுகிறேன்.

என்னதிலே இப்போ
 பிணத்தின் முடை நாற்றம்
 அடிக்கிறதாவென்றும்,
 அந்த அழக்கு மணம்
 மூக்கில் வந்து தட்டுகிறதா
 எனவும் நினைத்து முச்சையும்
 உள் இமுத்துப் பார்த்தேன்.

அதொன்றும்
 என்னிடமாயில்லை!
 இல்லவே இல்லையென
 ‘ஹா’
 இப்போ எனக்கு
 முச்சும் சுக்த்துடன்
 நிம்மதித்தது!

மழையோ
 எனக்குள்ள கஷ்டத்தை
 பெருக்குமளவிற்கு விஸ்தரிக்க
 பெய்கிறது.
 நான் சகதி ஒழுங்கை
 வழி நடந்ததாய்
 வீடும் வந்து சேர்ந்தேன் -

“ஆ பசி!
 நல்ல பசி எனக்கு!”
 அந்த வயிற்றெரிவோடு
 சோறு போடென்று
 மனைவியை நான்
 கேட்டேன்.

அவள் உடனே
 “சோறில்லை இனி உங்களுக்கு”
 என்று - விண்ணின் மழைபோல
 கண்ணீரெல்லாம் வடித்துவிட்டு
 “அன்பின் நேசரே!
 நீங்கள் எந்தனுக்கு
 இப்போ செத்ததாயெல்லோ
 போய்விட்டீர்!”
 என்று சொல்லி பெரிதாய்
 அழுதிட்டாள்.

என்னை சவமாகவே கிடத்தி
 என் மேல் பூத்தாவி
 அழுகிறதைப் போல
 அவள் சொல்லிட,
 நானும் என்னவோ
 எதை எதையெல்லாமோ
 அவசரமாய் உடனே
 நினைந்தமுதேன்.

சாவிலேதான் எனக்கோர்
அமைதி வருமென்றால்
அந்த வித அமைதி
எனக்கு ஏன்
இன்னும் வந்திடவில்லை?

“அப்படி ஆயின் நான்
இப்போதும்
உயிருடன் தான்!
அந்த உயிரோடே தான்
இறக்கவேயில்லை” - என
நினைத்துக்கொண்டு.

“கடவுளே!
என் கடவுளே!”
என்ற யோசனையும் வர
தேவாலயத்துக்கு
ஒடிப் போனேன்.

“கவாமி! - பாதர்!” - என்று
கூப்பிட்டவாறு
போய் அறைக்குள்ளே
அவரைப் பார்த்தேன்.

அவர் என்னை
நோக்கி - நீயா?
சுத்தமில்லாப் பொய்யனே,
நீயேன் இங்கே
இந்தப் பரிசுத்த இடமான
என் அறைக்குள் வந்தாய்?

அறிவற்ற ஒரு முட்டாளனின்
அது நீ ஒருவனே!
நீ கண்டதையும்
ஆசையில் தின்றிட்டு
உயிர் மாண்டது
எனக்கு தெரியாதா?

போ - மடையனே நீ!
நான் கடைசி
ஆசிர்வாதம் போட்ட
அந்தக் குழிக்குள்ளே
திரும்பவும் உடனே
போ”

என்றதாய்க் கோபமாய்ச்
சபித்தார்

உடன் அவர்
வீட்டு அறையை
விட்டு நான்
வெளியேறினேன்

பிறகு நான் மண்ணின்
மேலாய் நடக்கையில்,
பூமியும் எனக்கு ஒரு
கதை சொல்லிற்று.
“உன்னை நானும் கூட
உண்டதாய் இருக்கிறேன்!”
-என்று.

அதையும் காதில் கேட்டு,
நான் உடனே
என் வீடு சென்று
ஒரு அளவு அகலமுள்ள
பெட்டியை பார்த்து
பறவை போல அதற்குள்
படுத்து விட்டேன்

“எங்கே நான்
போயும் போயும்
இதைத்தானே எனக்கு
தட்டிச் சொல்லுகிறார்கள்”
என்று அவரவர் எனக்கு
சொன்னதையெல்லாம்
ஊதிப் பார்த்தமாதிரி
நான் சொல்லிப் பார்த்தேன்

திரும்பத் திரும்ப
இவை எல்லாவற்றையும்
நினைக்க
தேனீயின் தேன்
நான் குடித்துவிட்டதுபோல
மிக மயக்கமாக
எனக்கு வந்து கொண்டிருந்தது

“நான் இறந்தேனா?
இல்லை என்னை
இறந்ததாய்ப் போக்காட்டிட
எல்லோரும் சேர்ந்து
ஒரு சதி புரிகிறார்களா?”

“உண்மையில்
நீண்ட கண்ணுறங்கலுக்கான
சாவு நான்
அடைந்தேனா?”

“எனினும் நெடுகிலுமே
என் மன எதிரொலியே
இது தானே!
செத்தேன் செத்திட்டேன்”
என்ற ஒரு பயம் தானே!

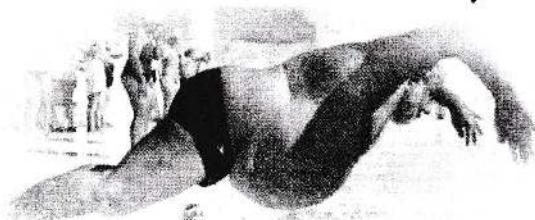
“உண்மையில்
யாரும் சொல்வதைப்போல
நான் செத்தேவிட்டேனா?”

“ஆம் நான் இப்போது
செத்துத்தான் விட்டேன்!
நிசத்தில்
செத்தே விட்டேன்!”

“உண்மையில்
என் நினைப்பில்
நான் அதுவாகத்தானே
இப்போ ஆகிவிட்டேன்!”

என் நெறல் லாம்
நான் நினைத்து
“என் சீவனே”
என் குரலெடுத்துப் பெரிதாய்
குழிணேன்

எனக்கு வந்த
அதிஷ்டம்
இன்சலின்
ஊசி
என் தொடையில்
ஏறுகிறது.

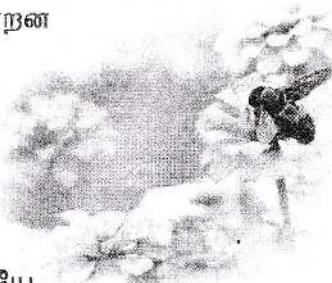

பு வம்சத்துக்குள்ளே வாழ்கிற நந்திம்

தோட்டத்து
மலர்களுக்குள்
ஒழிந்திருக்கும்
பூச்சிகளுக்குக்
கவலையே இல்லை

பதுங்கிப் பதுங்கியே
பூக்களுக்குள்ளேயாக
கிடந்து அவைகள்
உயிர் வாழ்ந்துவிடுகின்றன

சிறகுகள் பியந்து
இரத்தம் ஒழுகும்
வெளி உலகின்
மிகக் கவலை
நிகழ்வுகளையும்
அவைகள் காணாமலேயே
காலத்தை போக்குகின்றன

விலகலில்லாத நீடியதோர்
இன்பமான வாழ்வுதனிலே
முழுநாளும் பொழுதும்
அவைகளுக்கோ வெளில்
வெற்றியேதான் !

காம்பு பிரிந்து
பூவானது கீழே
விழுந்திட்டதோர் பாங்கிலும்,
அதற்குள்ளே உடனே உள்
புகுந்துவிடும் பூச்சிகளிடத்தே
உள்ளதென்பதோ
எவ்வளவேவாவான
தந்திரம்.

நீண்டின் மீடம்

திறக்கப்பட்ட
பிரேதக் குழிபோன்ற
வாயிலிருந்து
வெளிவருகிறது
உண்மையற்ற வார்த்தைகள்!

இச்சகம் பேசும் நாவு
சிறகு நிழலின் கீழ்
இருப்பவர்களையும்
தொட்டு உள் இழுத்து
விழுங்குகிறது.

குருரங்களுடைய
திரட்சியின் மூலம்
விரோதங்கள் பிறக்க,
எதுவரைக்குமெல்லாமோ
போய் எழுகிறது அழிவு!

பெருமுச்சுடன் கிடந்து
தம் கண்ணீருடன்
நனைகின்ற நிலையினில்
அவர்கள்!

உண்மையின்படி
நியாயம் செய்யும் நீதி
தன் மகுடத்தை கழற்றி
கீழே இப்போது வைக்கிறது.

நீத்திய வழக்கம்

கல்லைப் போல கடன
ஒரு நெருப்புத் தண்ணும்
அவனுக்குக் காலின் மேல்
இன்று விழுந்தது.

அடுப்பும் என்னை
பகைத்திடுதோ? என்று
வருத்தப்பட்டு அவள்
'க - ட - வு - ளே!'
-என்றாள்

அவள் மனதுக்குள்
அப்போது சுற்றி ஓடுகிறது
மறைவானது ஒன்று.

"தன் தகப்பனின் கடன்
தனி நினைவுகளே அவை!"
-என்று நினைத்து
கண்களை தெளிவாக்கி
அதைப் பார்க்கிறாள்.

சில நாட்களாய்
சீதனக் காணிக்கைகள்
இன்னும் வேண்டுமென்று
அவளின் மனதில்
கொடியேறிவிட்டான்
தாலி கட்டிய
அவள் கணவன்.
இரவுக்கு இரவு
சில நாட்களாய்
தன் ஆசை அடங்கிய பிறகு
இதை அவனுக்கு
தெரிவிக்கிறான்.

அவன் கண்களுக்கு வாசலில் நிற்கின்ற அவன்
பிறகு தன் தாய் வீட்டாலிருந்து
எதையும் கொண்டுவந்து
கொடுப்பாள்.

ஆனால் கிடைப்பதென்னவோ
கடைசியில் அவனுக்கு
தன்னை தகன பலியிடும்
நிர்வாணம் தான்.

கனம் சனம்

இப்போது

எனக்குச் சொந்தமான
வீட்டுக் காணியில்
என் அப்பாவின் அப்பாதான்
கிணறு வெட்டினார்.
பனைகளும் வேலியோரம்
நட்டு வைத்தார்.

அவர் காலத்திற்குப் பிறகு,
என் அப்பா தான்
அந்தக் காணியில்
ஒரு கல் வீடு கட்டினார்.
நாங்கள் கல் வீட்டுக்காரர்
- என்ற பெயரும்
அதனால் தான் வந்தது.

என் காலத்தில் நான்,
எனது வீடு,
எனது கிணறு,
எனது மரங்கள்,
எனது வீட்டுப் பொருட்கள்,
தெருவும் நாங்களே போட்டது,

இந்த ஊரில்
 இப்படியெல்லாம் ஒரு வசதியாய்
 யாருக்குமே பெரியதோர்
 சொத்துக்கள் கூட இல்லை!
 -என்று ஆள்காட்டி
 விரல் காட்டி
 வீறாப்புடன் கதைத்தேன்.

அவர்களது முழந்த
 வாழ்வின் எச்சங்களை,
 சபிக்கப்பட்டு உள்ளதான்
 ஒரு சொத்து - என்றும்
 ஊருக்குள்ளே பலபேர்
 பேசிக் கொண்டார்கள்

இவையெல்லாம் கடந்து
 வாழ்வின் முடிவு காலத்துக்கு
 வந்துவிட்டேன் - என நினைத்து
 வெளிநாடு போகவென்று
 நான் காணியை விற்க நினைத்தேன்

அந்த இடத்தில்
 காணிவாங்க
 முண்டி அடித்தபடி வந்த
 ஒரு சமூகம்
 விலை வைத்து
 அதிகம் கேட்டார்கள்

அந்த அளவுக்கு
வாங்க முடியாதவர்
ஆகினர் என் சமூகத்தவர்.

இழுங்கமைவுகளை
குலைக்கவென்றே
நினைத்திருக்கும் - உன்னை
கொன்றும் விடுவோம்
என்றே அவர்கள்
குரல்களும் எழுப்பினர்.

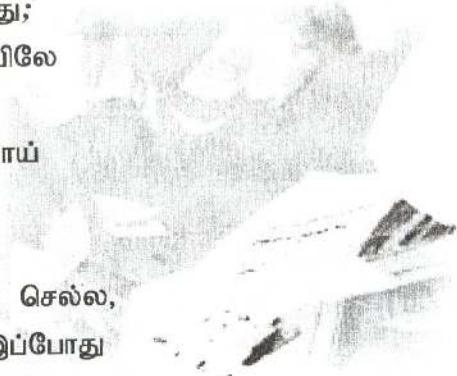
பழைய அவர்களது
விழிகளை பார்த்து
நானும் பயந்தேவிட்டேன்.
என்ன தான் செய்வது
என்றே அவர்களுக்காய்
நான் பிறகு
திரை விழுத்தி விட்டேன்.

மேற்கும் அவன் மயனம்

சிறிய பூப்போன்ற
அந்த சின்ன வயதிலே
வீட்டுச் சுவரிலேதான்
அவன் சோக் பீஸ் பிழித்து
ஒரு கவிதை எழுதினான்.

அதே போன்று
ஒரு வட்டம் வரைந்து
குரியக் கதிர்களும் போட்டு
அதை ஓளியுள்ளதொன்றாய்
தெரியச் செய்வது;
சித்திரக் கலையிலே
அவனுக்கு ஒரு
சின்ன வேலையாய்
இருந்தது.

காலம் செல்லச் செல்ல,
எழுது கோல் இப்போது
கைக்குள் அவனுக்கு
மிகக் கனப்படுகிறது.

துணிந்து எதையும்
வேரறுக்க அதையெல்லாம்
கவிதைதனில் சொல்லவேண்டும்!
நான் சிதைந்திடினும்

துளி கூட அச்சமுயில்லை -
 என்றே எதையும் அவன்
 இப்போது வெளிப்படையாய்
 உச்சத்திலே வைத்துத்தான்
 ஒர்மத்தோடு சொல்லுகிறான்

சிறு வயதில்
 கவரிலே வரைந்த அந்த
 குரியப் பொழுதுச் சித்திரம்
 இப்போ சமூக
 கொடுமைகளை சாடிடும்
 புதிய படலத்தில் நுழைய
 அவனை இவ்வேளை
 திசைமாற்றி இருக்கிறது.

திரும்பியும் போ

உன் முதுமை
கண்களிலும் நரைத்து
கண்ணாடிக்கும் சொன்னது

பளபளப்பின் உறவுகள்
திருப்பித் தருகிற உபசாரம்
உன்னை தெருவில்
நுழைய வைத்து
மரநிழல் பார்த்து சேர்ப்பிக்கிறது.

வாடி விழும் பூக்களை
கட்டுப் படுத்தி
பச்சை இலைச் செழுமைக்கு
அவைகளை நிறம்
கொடுக்கப் பார்க்கிறாய்.
ஏங்கியும் இருமியும்
வலை வீசி,
இரகசிய இடத்திலும்
வரவழைத்து,
உன் வயோதிப வரலாற்றை
பலருக்கும் நிருபிக்கிறாய்.

இவையெல்லா
திருவிழாவும் முடிந்து,
மழை வெய்யில் தெரியாமல்
நடந்து,
இப்போமனம் உனக்கு
சொல்கிறது
“உன் வீட்டுக்கு நீ
உடனே திரும்பிப் போ”

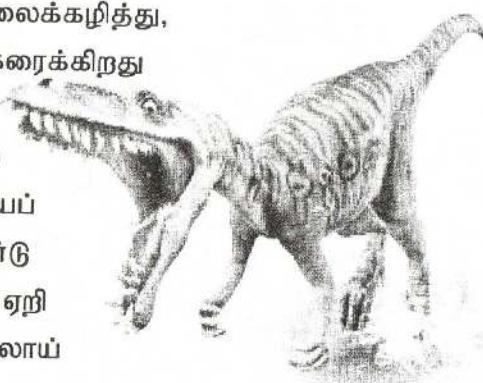

உச்சந்தவையும் மொட்டையாக்க யோசனை

இதெல்லாமே
 வேரிலிருந்து உறிஞ்சப்பட்டு
 வந்த சஞ்சலங்கள்
 சபலங்கள்
 இதன் அடையாளம்
 எங்கே உள்ளது
 என்று தேடி
 சுகுகாட்டுக் குருவியாக
 நான் அந்த ஏருக்கலைச்
 செடிகளுக்குள் தான்
 தத்திக் தத்தி நடந்து
 திரிகிறேன்

அவர்கள்
 எனக்குள் துப்பி விட்ட
 ஆசைகளின் எச்சில்
 அமைதியில்லா மனத்துடன்
 என்னை அலைக்கழித்து,
 உயிரைக் கரைக்கிறது

என் நேரமும்
 என் பிடரியைப்
 பற்றிக் கொண்டு
 உச்சிக்குள் ஏறி
 காய்ந்த புல்லாய்

என்னைக் காயச்
செய்கிறது.
பாம்பைப் பிழத்தால்
வாயிலுள்ள பல்லை
பிடுங்கிவிடலாம்
ஆனால்,
பரம்பரை குணங்கள்
இரத்தத்துடன் கலந்ததில்
இறக்காதவையோ அவைகள்...

கவலையை நோக்குகிற கன்கள்

நான் தோறும் அவன் கண்கள்
விழவு நாளை பார்த்துப் பார்த்து
ஏமாற்றத்தில் பூத்துப் போயிற்று

அவன் பிரயாசத்தின்
எல்லா பலன்களையும்
இப்போ அன்னியர்கள் தான்
புசிக்கிறார்கள்.

அகதி முகாமிற்குள்
வருடக் கணக்காக இருந்ததில்,
அவன் உள்ளங்கால் தொடங்கி
உச்சித் தலை மட்டும்
குணமாகாத படிக்கான
பல நோய்கள்
வந்தடைந்து விட்டன.

எங்கோ அறியாத
இடங்களிலெல்லாம்
அவன் இப்போ அுலைபோன்று
அடிப்படவாயே திரிகிறான்.

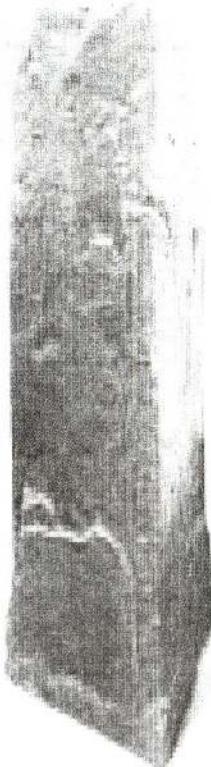
மரமும் கல்லுமான
மனம் கொண்ட
மனிதர்களே எங்கும்
அவன் கண்களில்
படும் ஒரு தரிசனம்!

எங்கு சென்றாலும்
 தன் வயல் நெல்விதையை
 கொண்டு செல்லும்
 ஒரு கனவைத்தான்
 நித்திரையிலும் அவன்
 காண் கிறான்.

இவ்வளவு காலம்
 எண்ணேய் தலையில்
 இல்லாததினால்
 தலை மயிர்கள் கூட
 மாம் பிஞ்சகள் போல
 அவனுக்கு உதிர்ந்து விட்டன.

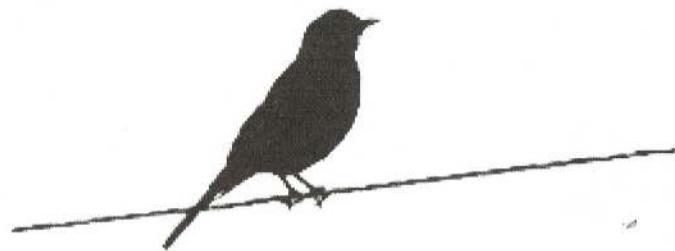
அகதி
 எனும் பரிகாசச்
 சொல் கேட்டு,
 நெஞ்சிலும்
 எரிபருக்கள்
 வேதனையில் பொங்கி
 அவனை வாதிக்கின்றன.

ஈளொ ,
 காய்ச்சல் ,
 உஷ்ணம் ,
 - என கிடந்து
 வாதிப்படைந்து ,

வெளியேறி,
 உணவின்றி,
 தொழிலின்றி,
 இல்லிடம் ஏதுயின்றி,
 வறட்சியிலும்
 விசப்பனியிலும்
 கிடந்ததாய்
 அவன் வாடுகிறான்.

தொடரும் சாபம்
 சஞ்சலம்
 கேடு - அலையும்
 ஆடுமாடு
 மந்தைகளை விட,
 இவன் மனுசனைபோட்டு
 இன்னமும் சபித்ததாகவே
 வாட்டுகிறது.

கடவுள்தான் கீதை உரைக்கந்தார்

“ஆசாரி ஜயனே
இந்தக் கடவுள்
சிலை எவ்வளவு
விலை?”

“அறு நாறு கொடும்!”

“இன்னும் கொஞ்சம்
குறைவு பட சொல்லும்?”

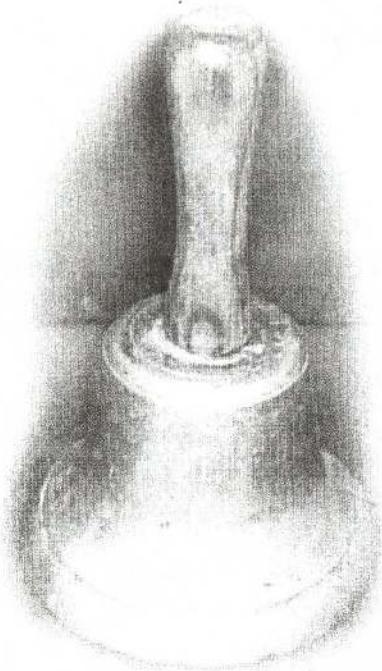
“ஜநாறு கொடும்!
இனிமேலே
கேள்வி வேண்டாம்!
இது உமக்குத் திருப்தி
இதிலே உறுதிப்படும்!”

சரியென அவன்
விரல்களில் உண்டு பண்ணினதை
வாங்கி
பள பளப்பான கடவுளை
கொண்டு போனான்.

நம்பிக்கை இருக்கும் போது
விற்பனைக்கு என்ன குறை?
அனைத்துக் கடவுள்களையும்
கண்டால் வாங்குகிறவர்
அவன் கடவுளையும்
சந்தோஷமாய்
வாங்கிக் கொண்டார்.

இப்போது
 பொதுவான் விற்பனைக்கு
 கடவுள்
 பலர் முன் வைக்கப்பட்டார்.
 எல்லோரும் கைகளை
 குவித்து
 குழிட்டுக் கொண்டு
 தங்களுக்கு அவரை
 தந்து விடுமாறு
 விலைகளை
 உயர்த்திக்
 கேட்கத் தொடங்கினர்.

மக்ஞம்

என் பரம்பரை பற்றி சொல்லும்போது
கேட்க தமக்கு அற்புதமாயிருக்கிறது
என்று சொல்லுகிறார்கள்
என் பிள்ளைகள்

என் முதாதையர் மற்றவரை பார்த்து
இரங்காமலிருக்கும்
கொடிய முகமுள்ளவர்கள் அல்லர்.
தங்கள் பிரயாசத்தின் எல்லா
பலன்களையும் தாங்களே புசித்து
மற்றவர்களுக்கு ஏதும் கொடுக்காமலும்
சீவித்தவர்களாகவும்
அவர்கள் அல்லர்.

உண்மையிலே அவர்கள்
தங்கள் வீட்டுக்கு
இருக்கவென்று வந்த எவரையும்
மனம் முறிய அடிக்கும்
வார்த்தைகள் கூறி
படலையால் வெளியே
விரட்டியதில்லை.

என்று நான் என் பிள்ளைகளுக்கு
இதை நன்மை உண்டாகும்படி சொல்ல,
தங்கள் இருதயத்தின் கண்களில்

என் பரம்பரையினர் முகங்களை
அவர்களும் தான் உடனே
கண்டார்கள்.

இன்று நான், நம்மிடையே
இல்லாதிருக்கும்
பரம்பரை பற்றிக் கூட
அவர்களின் நல்லவைகளை
என் இரத்த சொந்தங்களிடம்
சொல்லியோகிறேன்.

அவர்களின் நல்ல குணங்களை
மற்றவர் மனதிலும்
முளைப்பிக்கும் வேர் ஒன்றை
இதன் மூலம் ஊன்ற செய்து,
சந்ததிகளைல்லாம் அதனால்
நன்மைகளில் பிழைக்க
செய்திடலாம் தானே.

நக்கம் பெற

சுற்றி சுற்றி மீண்டும்
விளக்குத் தீயில் மோதி
கதறுகிறேன் - நீயோ
வேடிக்கையாய் என்னை
பார்க்கிறாய்.

உன் கண்களும் சிரித்து
என் அவஸ்தைகளை
இன்பத்துடன் புணர்வதாகவே
காட்சி வெளிக்கிறது.

உன் சிரசில் மீது
ளியும் வக்கிர உக்கிரம்
என் நிழலிலும் வந்து
பொருந்திச் சுடுகிறது.
ஒடும் என் கால்களிலும்
உன் வார்த்தைகள் வந்து
என்னை தடுக்கிவிழ
செய்கிறது.

பறந்து பறந்தே
உன்னை விட்டு
தப்பித்து தொலைய
பூச் சியாகியது
என் மனம்.

உன்னை முழுதும் கழுவி
நெஞ் சடியிலிருந்து
நிம்மதியாய் முச்சுவிட
விரட்டும் முகில்களுக்கு
முன்னாலே
இந்த என்
ஒரேயொரு வாழும் நாளில்
முழு உருவமும் தேயத்தேய
ஒடுகிறேன்
மீட்சியடைய.

தொந்தம்

தன்னை புறந்தள்ளிக் கொண்டிருக்கிற
வெளிச்சம் மறைய
வீட்டுக்குள்
முகம் காட்டத் தொடங்கிற்று
மின் மினிப் பூச்சி.

மாநாக

உடல்களை
விட்டு விட்டு
ஏன் அந்த ஏறும்புகள்
தங்களுக்கென்று
இறக்கைகளை மட்டும்
இழுத்துப் போகின்றன.

ஆக்வரும்

தலை உடைந்து
முண்டமாயுள்ள சிற்பங்களிலே
வேறு ஒரு கல் சிலையின்
தலையையும் வைத்து பொருத்தலாம்.

எந்தத் தலை வந்து
அதற்கு பொருந்தினாலும்
அதற்கென்றொரு மரியாதை
அதிகரித்து விடும்.

குரன் போல
காணாமல் போன
தலைகளையெல்லாம்
முண்டங்களில்
இலேசாக உடனே
சிலரால்
வளர்க்கவும் முடிகிறது.
இடி விழுந்து
உடைந்த தலையிலும்
காகத் தலை வைத்து
அதற்கு ஒரு உயிர்
வடிவம் கொடுக்கலாம்.

அது காலம் ஆகி
சாய்ந்த கோபுரம் போல
சரிந்தே நிற்கினும்
தன் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்களை
உறங்கிய நிலையிலும்
கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

வுலகெங்கும்

கால் பந்து
 காசுக்கு வாங்கி விளையாட
 அந்தச் சிறு வயதினிலே
 எனக்கு வசதியில்லை.

காலால் உதைக்க
 தோலுக்குள் நடுங்கும்
 வைக்கோல் உதற்றோடு
 மெளனப் பெண்மையாக
 நிலத்தில் உருஞ்கிறது
 பொதியாய் திரண்ட
 அந்தச் சக்கை உருண்டை..

மென் வைக்கோல்
 உள் நின்றாலும்
 உதைக்க நடுங்குகிறது
 என் வலக்கால்.

அதனால்
 இதயமுகட்டு மட்டும்
 எனக்கு
 இருட்டான நோவு.

இனி என்
 பார்வை ஊசி
 நியிர்ந்த காலப்
 படிப்புப் பற்றி
 பிரஸ்தாபிக்கிறேன்.

உண்மைப் பசி
 உள் ஸதான
 இந்த வயதில்

என் இதயக் கதவை
திறந்து விழித்து
உலகத்தைப் பற்றி
கேட்கிறேன் ஆசிரியரிடம்,

அவர் உடனே,
நிழலில் புதைந்தது போல்
அலுமாரி உள்ளே கிடக்கும்
பூகோள் உருண்டையை
எடுத்து மேசை மீது வைத்து
என் முளையில் பதிய
இது எமது உலகம்
என்று கூறுகிறார்.

ஒரு கணம் சிரிப்புடன்
பூகோள் பனி பிரதேசத்தில்
தன் விரல் பாரம் இறக்கி
அதை சுழல விடுகிறார்.

என் கேள்விகள்
நிற்கும் பார்வையோடு
அந்த ஆயிரம் தேசம்
அடங்கிய பூவருண்டையில்
தமிழர் நாம் வசிக்கும்
இடத்தை - நான்
காண முடியாமல்
சமுற்சிக்குள் இவ்வேளை
தேடுகிறேன்.

மன்னின் மதியில்

பனித்துளி ஒரு சொட்டு
நாக்கில் விழுந்தது போல்
குளிர்ச்சியான இனிப்புடையது
நான் பிறந்த மண்

அந்த மண்ணின் நினைவிலே
தாமரைப் பூக்கள்
என்னை நோக்க
பறவைக் குரலிசையும்
சேர்ந்தே காதுகளிலும்
விழுகின்றன.

நான் இயற்கையை
அறிந்ததும் ரசித்ததும்
அங்கு தான்.

அந்த நல்ல பூமியில்
நெற் பயிர் விளைவித்த
விவசாயிகள்
எத்தனை பேர்
எனக்கும் அவ்வேளையில்
நன்பர்கள்.

அவர்களை நினைக்கவும்
என் மனதில்
நெல் நாற்றுக்களும்
குடலை தள்ளிய பயிர்களும்
அசைகின்றன.

இதனால் என்றுமுண்டு
எனக்கு உயிரானதோர் ஆசை!
அந்த மண்ணிலேதான்
எனக்கு மேலும்
கடைசியில்
மண்விழ வேண்டுமென்பது.

அப்படித்தான்

மருந்து மாத்திரைகள்
மனிதரிடத்தே
சகல நோய்களுக்குமான
அழைப்பு விடுக்கின்றன.

எல்லா மனிதர்களும்
தினமும் மருந்து மாத்திரைகளை
உறிஞ்சிக் கொண்டுதான்
இப்போ வாழ்க்கையை
வாழ்கின்றனர்.

மருந்து உட்சென்று
மனிதனின் உடல்
அரைபட்டு
குறைந்து விட்டது
அவன் பலம்.

படுக்கை இருப்பிலும்
தேடித் தேடி
இரண்டு கையளவாய்
எடுத்து உடன்
வாயில் போட்டால் தான்
நில நடுக்கம் மாதிரி
வந்த உடல் நடுக்கம்
மாறி அமைதியான
ஒரு நிலை
அப்போது உள் நுழையும்.

போடுங்கள் நீங்கள்
எப்போதும் இந்த மருந்தை
என்று சொல்லிச்
சீடில் எழுதிக்

கொடுக்கிறார்
எம்.பி.பி.எஸ் படித்த
இங்கிலீச் வைத்தியர்.

குழந்தைக்கு
மிட்டாய் கொடுத்து
அழுகையை நிறுத்தியது
போல
அவருக்கும் ஒரு
மனத் திருப்தி.

இப்போது
மனிதரோடு சேர்ந்து
மருந்து சுமக்கும் பையும்
எங்குமே
தரிவதற்காய்
தொடங்கிவிட்டது.

என்ன வருத்தம் இருந்தாலும்
'ஹலோ' செளக்கியமா?
என்று கேட்கும் போது
பதில் அடுத்த பக்கமிருந்து
வருகிறது
ஓ!
நல்ல சுகம்!
நல்லேய சுகம்!

நலைப்பு

என்னையே எனக்குள்ளாய்
 முழு உருவம் காட்டிக் கொண்டிருந்த
 காலத்தின் கண்ணாடி
 உடைந்து நொருங்கியும்
 விட்டது

வெற்றுத் தாள்களைல்லாம்
 எழுது கோலுக்குப்
 பயந்து ஒதுங்கி
 காற்று உதவி இல்லாமலேயே
 தன் பாட்டினில்
 எங்கோ பறக்கின்றன.

மை முழுதாய்
 நிரப்பப்பட்ட
 கூரிய முனை
 பேனா
 மட்டுமே
 எப்போதுமாக
 என் கையினில்.

உங்னோடேயே

அந்த நினைவை
எனக்குள் வைத்து
எப்படித்தான் மூழ்கிடித்தாலும்
இன்னும் கிடக்கின்றது போலல்லவா
அது மீண்டும் எனக்கு
வெளிப்படுகிறது.

நகக்கி அதை கொருத்தினாலும்
மீண்டும் மீண்டும்
அந்த நினைவு
என் மன வாசலுக்கு
வந்து விடுகிறது.

அதை நான்
ரயிலேற்றியதாய்
கடத்திவிட
முயற்சிக்கையில்
வேறு ஒரு
தண்டவாளம் பிடித்து
அது என்னை தேழியதாய்
திரும்பவும் வந்து விடுகிறது.

மரமாய் வந்து அது
என் முன்னால் நிற்க
நான் சட்டி எறிந்து
அதை பிளக்கவே செய்கிறேன்.

ஆனாலுமோ அது
மறுஞுபமாகி இரும்புள்ள
தூணாக மாறி விடுகிறது.

நான் எவ்வழியிலேயும்
அதை அழித்திட
சலிப்புடன் பார்க்கிறேன்.

ஆனாலும் அது
எந்த நானும்
இனி உன்னோடோன்
நான்
என்று ஒரு பேச்சு
எனக்குச் சொல்லிவிட்டு
வெற்றி கொண்ட
தன் மமதையில்
தானாய்ச் சிரிக்கிறது.

மௌனமான ரோவில் வீழும் பழம்

மனிதனின்
ஆறுதலான இரவின்
வேளையில் தான்
பண்யும் தன்னை
அவனுக்கு நினைவுக்குக்
கொண்டு வருகிறது.

காலம் வந்தாகி விட,
மண்ணில் வீழ்ந்து
முடிந்த சேவை செய்ய
நம் இனத்தோர்
வாழும் இடத்திலுள்ள பணை,
தன் விலங்குகளை
உடைத்து விழுந்து தான்
மனிதக் கரங்களில்
சேருகிறது.

தன் இனத்தை அழித்தவரை
நினைத்தும் அது
கண்ணீர் விடவில்லை.

தன் நிலைக்கு
மறுபடியும்
மீஞும் போராட்டத்தில்
பணை இனத்துக்கு
என்றுமே வெற்றிதான்.

பணை மீது
எழுந்துயர்ந்த
முசட்டைக் கொடிகள்
பட்டுப் போயும்
சருகாகிடலாம்,

ஆனாலும் ஏலும்
வகையில் மறுபடியும்
உயிர் மீணும்
பனை
தன் ஒளிக் கண்களை
என்றுமே
முடிவிடுவதில்லை.

உர்கம

மனிதர்கள்
 அந்த தேசத்தில் காணப்படவில்லை
 அரசனோ அங்கே
 மிருகங்களை வசிக்கவைத்து
 சுதந்திரம் கொடுத்தான்

அவர்களும்
 உலைப் பானனயை வைத்து
 பொங்கலிட்டு
 அவனைக் கும்பிட்டார்கள்.

இதைக் கண்டு
 அருணோதயத்தில்
 குரியனிலிருந்து
 அக்கினிப் பொறிகள்
 பறந்து கொண்டிருந்தன.

சமைக்கும்
 கறிச் சட்டிகளிலிருந்தும்
 கோபத்தில் புறப்படுகிறது
 புகை.

இதோ
 மோசம் செய்கிறவர்களெல்லாம்
 நாரைகளைப் போல
 பிறகு எங்கெங்கோ
 பறக்கிறார்கள்.

மகா
 சிறப்பாயிருக்கிறது
 திரும்பவும்
 நலமடைந்த
 அந்தப் பூமி.

காலம் கடந்து

மாலைப் பொழுதுச்
குரியனின் கண்கள்
சிவந்தது

விடியற் பொழுதிலிருந்து
விரிந்து கிடக்கும்
உலகில் எல்லாக்
கொடுமைகளும்
கண்ணால் கண்டு
கடலுக்குள்
கண் மூடிய பின்பு தான்
அதற்கு கண்ணீர்
வருகிறது.

காலைக்கடன்

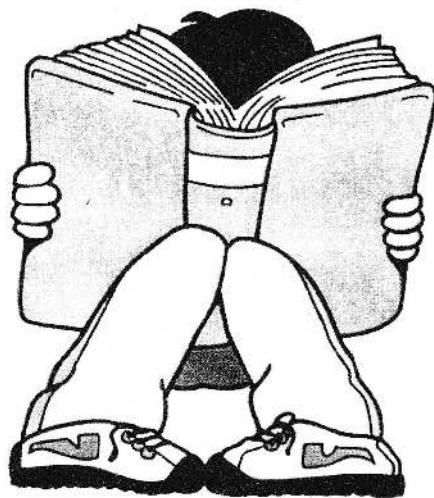
இன்றைய நாளுக்கான
விடியலின் வாசிப்பு விருப்பம்
அவர்களுக்கு தொடங்கிவிட்டது

எந்த வன்முறைகளும்
இன்றைக்கு வேண்டாம் - என்று
அவர்களது நெஞ்சம்
அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது

வாசிக சாலைக்கு போய்
குனிந்து மேய்கிறதாய்
காலையிலேயே
அலுவல்களை தொடங்கி
விட்டார்கள்.

ஒன்றையும் கூட
புரிந்து கொள்ளாத பசியில்
மலம்-கூட அவர்களுக்கு
விலக்கில்லை
அது எல்லாம் அப்படியே
வயிற்றுக்குள் போகிறது
போல இருக்கையில்
வெறுப்பாயும் அவர்களுக்கு
இருக்கிறது.

கொஞ்சம் தொலைவிலுள்ள
தேநீர்க் கடையில்
மெல்லியதான் இசை
குடு பறக்கிறது

வாசிப்பு அறையிலிருந்து
 துன்பப்பட்டவர் எல்லாம்
 கழிப்பறை புகுந்து
 கண்ணாடியிலும் தம்
 முகம் பார்த்து
 திருப்தியுடன் பிறகு
 செல்கின்றனர்
 தேநீர்க் கடைக்கு.

அன்றோ கெட்டயிள்ள்

இலைப் புழு நெளிந்து
காம்பின் வழியாய்
இலையில் ஒட்டிப்போய்
கீழ் இறங்க,

புழுப் பிடிப்பில்
பிறகு துளைப்பட்ட இலை
நரம்புகளினது
பலம் குறைந்து
நடுங்குகிறது.

பழுக்கும்
காலத்தின் முன்னே
பழுத்த கோடில்லா
இலைத்தனை
உதிர்வு கொள்ள
விடாமலே
பழுக்கள் சேர்ந்து
இரைபோட்டு விடுகின்றன.

“மெளனமான இரவில் விழும் பழம்” தொகுதிக்கான கவிதைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் ஒவ்வொரு கவிதையும் எனது சிந்தனையை வெவ்வேறு கோணங்களுக்கு இழுத்துச் சென்றது என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

நீ.பி.யின் கவிதைகள் யாவும் அவரது நுண்ணிய அவதானிப்பு, மந்திரம் எண்ணங்களில் தோற்றும் பெறுவதாகத் தோன்றுகிறது. அவற்றைத் தன்னுணர்வு மூலம் அவர்வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார். எந்த ஒரு விடயத்துக்கும் யாரையும் நோகாமலும் ஆர்ப்பரிக்காமலும் அந்த விடயத்தில் அவரது உணர்வு என்ன என்பதே அவரது கவிதைகள் பேசும் மொழியாக இருக்கிறது.

சலசலத்து ஒடும் ஒரு வாய்க்காலாக அல்லாமல் - மிக அமைதியாக ஆனால், அதிக நீர் பாய்கின்ற ஒரு நீரோட்டத்தின் வலிமையுடன் இவரது கவிதைகள் நகர்கின்றன.

இவரது நிறைந்த அனுபவமும், சமூகம் மீதும் வாழ்வின் குழல் மீதும் இவருக்குள்ள அவதானமும் ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. பொதுவாகக் கலைஞர்கள் கவனத்துக்குட்படுகிற அம்சங்களைத் தாண்டியும் இவரது பார்வையின் எல்லை விரிவானதாக அமைந்துள்ளது.

அஷ்ர.ப் சி.ஹாப்தீன்
ஆசிரியர் - “யாத்ரா”

